

M I C H A E L
CONNELLY

BOHOVÉ
VINY

PŘÍPAD MICKEYHO HALLERA

M I C H A E L
CONNELLY

BOHOVÉ
VINY

2014

Copyright © 2013 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Tato kniha vychází ve spolupráci s Little, Brown and Company,
New York, USA.

Z anglického originálu THE GODS OF GUILT,
vydaného nakladatelstvím Orion Books, Londýn 2013,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v prosinci 2014

ISBN 978-80-7498-042-8

Pro Charlieho Houchella

DÍL 1

SLAVNÉ DNY

ÚTERÝ 13. LISTOPADU

KAPITOLA 1

Ke svědecké lavici jsem přistoupil s vřelým a vstřícným úsměvem. Ten byl pochopitelně v rozporu s mým skutečným záměrem, totiž zničit ženu, která teď seděla přede mnou a upírala na mě pohled. Claire Weltonová před chvílí identifikovala mého klienta jako muže, který na ni loni na Štědrý den namířil revolver a přinutil ji vystoupit z jejího Mercedesu E60. Vypověděla, že to byl on, kdo ji poté srazil k zemi a odjel s jejím autem, s její kabelkou i se všemi taškami, které položila na zadní sedadlo. A jak před chvílí sdělila státnímu zástupci, jenž s ní absolvoval výslech, můj klient jí sebral také pocit bezpečí a sebedůvěru, ačkoliv z těchto dvou krádeží osobnějšiho charakteru obžalován nebyl.

„Dobré dopoledne, paní Weltonová.“

„Dobrý den.“

Svědčyně ta slova pronesla tónem, jako by to byla synonyma pro *neublížte mi, prosím vás*. Všichni přítomní v soudní síni však věděli, že mým dnešním úkolem není nic jiného než jí ublížit, a tím nabourat obžalobu státu proti mému

MICHAEL CONNELLY

klientovi Leonardu Wattsovi. Weltonová byla šedesátnice se vzhledem matrony. Nepůsobila křehce, ale já musel doufat, že křehká je.

Bydlela v Beverly Hills, byla to žena v domácnosti a patřila ke třem obětem přepadeným a oloupeným během Wattsova předvánočního běsnění, za které si vysloužil obžalobu v devíti bodech. Policie dala Wattsovi přezdívku „Nárazníkový bandita“, poněvadž si vždy vytipoval v nákupním centru oběť, sledoval ji v autě do příslušné obytné čtvrti, tam jí na stopce vrazil zezadu do auta, a jakmile vystoupila, aby si prohlédla rozsah škod, namířil na ni revolver a sebral jí automobil. Veškeré nákupy a cennosti z auta poté odnesl do zastavárny nebo prodal, peníze si nechal a auto odvezl do vrakárny ve Valley.

Vesměš se však jednalo o pouhá tvrzení, která závisela na tom, zda někdo označí Leonarda Wattse za pachatele přímo před porotou. Proto byla Claire Weltonová mimořádně důležitá a představovala klíčového svědka procesu. Z trojice obětí totiž pouze ona ukázala před porotci na Wattse a jednoznačně tvrdila, že ji přepadl on, že to on je pachatelem. Byla v pořadí sedmá ze svědků, které obžaloba během dvou dnů předvolala, ale z mého pohledu byla svědkem jediným. Vnímám jsem ji jako kuželku číslo jedna a předpokládal jsem, že pokud ji srazím ve správném úhlu, všechny ostatní kuželky spadnou spolu s ní.

Jinými slovy jsem potřeboval hodit „strike“, protože mi bylo jasné, že v opačném případě pošlou porotci Leonarda Wattse na velmi dlouho do vězení.

Ke svědecké lavici jsem zamířil s jediným archem papíru v ruce. Uvedl jsem, že jde o původní policejní protokol se-

BOHOVÉ VINY

psaný policejní hlídkou, která jako první reagovala na hlášení na linku 911. Přepadení ohlásila z vypůjčeného mobilu sama Claire Weltonová a dotyčný protokol zařadila obžaloba mezi své důkazy. Vyžádal jsem si svolení soudce a položil jsem dokument na okraj svědecké lavice. Weltonová se přitom ode mě odtáhla. Byl jsem si jistý, že si toho většina porotců všimla.

První otázku jsem položil svědkyni ve chvíli, kdy jsem se vracel k pultíku mezi stoly obžaloby a obhajoby.

„Paní Weltonová, máte před sebou původní policejní protokol, který byl pořízen v den onoho nešťastného incidentu, jehož obětí jste se stala. Vzpomínáte si, jak jste mluvila s policistou, který vám přijel pomoci?“

„Ano, samozřejmě si na to vzpomínám.“

„Řekla jste mu, co se stalo, je to tak?“

„Ano. Pořád jsem byla otřesená z...“

„Ale řekla jste mu, co se stalo, aby mohl sepsat zprávu o muži, který vás oloupil a ukradl vám auto, je to tak?“

„Ano.“

„Ten policista se jmenoval Corbin, že?“

„Asi ano. Na jeho jméno si nevzpomínám, ale píše se to v tom protokolu.“

„Nicméně si vzpomínáte, že jste mu řekla, jak se to seběhlo, je to tak?“

„Ano.“

„A on pak napsal jakýsi souhrn událostí, vidíte?“

„Ano, přesně tak.“

„Dokonce vás pak požádal, abyste si ten protokol přečetla a parafovala, že?“

„Ano, ale byla jsem strašně nervózní.“

MICHAEL CONNELLY

„Patří parafa na konci souhrnného odstavce v protokolu vám?“

„Ano.“

„Paní Weltonová, přečetla byste nyní porotě nahlas, co policista Corbin po rozhovoru s vámi napsal?“

Weltonová zaváhala a rychle začala pročítat shrnutí.

Státní zástupkyně Kristina Medinová využila chvíle ticha ke vznesení námítky.

„Ctihodnosti, ať už svědkyně policejní protokol parafovala, nebo ne, pan obhájce se v každém případě snaží zpochybnit její svědectví textem, který napsal někdo jiný. Obžaloba proti tomu vznáší námítku.“

Soudce Michael Siebecker přimhouřil oči a otočil se ke mně.

„Pane soudce, parafováním policejní zprávy svědkyně její znění schválila. Je to řádně zaznamenané svědectví o událostech a porota by si ho měla vyslechnout.“

Siebecker námítku nepřijal a vyzval Weltonovou, aby přečetla parafovaný odstavec z protokolu. Svědkyně mu po chvíli vyhověla.

„Oběť uvedla, že zastavila na křižovatce Camden Drive a Elevado Avenue a krátce nato do ní zezadu narazil přijíždějící automobil. Když otevřela dveře, aby vystoupila a zjistila rozsah škod, přistoupil k ní černochoch ve věku třicet až třicet pět let.“

Odmělčela se a já ji vyzval, ať pokračuje.

„Chytil ji za vlasy, úplně ji vytáhl z auta a srazil ji uprostřed ulice k zemi. Pak jí namířil před obličej černý revolver s krátkou hlavní a řekl jí, že ji zastřelí, pokud se pohne nebo vydá nějaký zvuk. Následně naskočil do jejího auta a odjel

BOHOVÉ VINY

směrem na sever. Vůz, který do auta oběti narazil, se držel za ním. V době sepsání této zprávy nedokázala oběť...“

Čekal jsem, ale Weltonová nedokončila větu.

„Ctihodnosti, mohl byste dát svědkyni pokyn, ať přečte celý odstavec tak, jak byl v den incidentu sepsán?“

„Paní Weltonová,“ pronesl soudce Siebecker. „Přečtete prosím dotyčnou pasáž až do konce.“

„Ale, pane soudce, tohle není všechno, co jsem řekla.“

„Paní Weltonová,“ řekl soudce o poznání důrazněji. „Přečtete celou pasáž tak, jak vás o to pan obhájce požádal.“

Weltonová uposlechla a přečetla i poslední větu souhrnného odstavce.

„V době sepsání této zprávy nedokázala oběť poskytnout bližší popis podezřelého.““

„Děkuji, paní Weltonová,“ řekl jsem. „Ačkoliv jste tedy nedokázala popsat podezřelého, od začátku jste byla schopna detailně popsat zbraň, kterou při útoku používal, je to tak?“

„Nevím, jestli zrovna detailně. Prostě mi ji namířil na obličej, takže jsem na ni dobře viděla a dokázala jsem popsat, co vidím. Ten policista mi pak pomohl vysvětlit rozdíl mezi revolverem a tím druhým typem zbraně. Myslím, že se tomu říká automat.“

„Takže jste dokázala popsat typ zbraně, barvu, a dokonce i délku hlavně.“

„Copak nejsou všechny zbraně černé?“

„Co kdybych teď kladl otázky já, paní Weltonová?“

„Totiž, ten policista se mě v souvislosti s pachatelovou zbraní vyptával na spoustu věcí.“

„Zároveň jste ovšem v tu chvíli nedokázala blíž popsat muže, který na vás tím revolverem mířil – a přesto jste o dvě

MICHAEL CONNELLY

hodiny později neomylně vybrala jeho tvář z hromady policejních fotografií. Říkám to správně, paní Weltonová?“

„Musíte pochopit jednu věc. Já toho muže, který mě oloupil a mířil na mě revolverem, viděla. Popsat někoho a poznat někoho, to jsou dvě různé věci. Když jsem uviděla tu fotku, věděla jsem, že je to on – věděla jsem to stejně jistě, jako to vím teď, když ho vidím sedět u tamtoho stolu.“

Otočil jsem se k soudci.

„Ctihodnosti, chtěl bych vyškrtnout tuto repliku ze záznamu, protože nepředstavuje odpověď na otázku.“

Medinová vstala.

„Pane soudce, obhájce balí své takzvané otázky do široce pojatých konstatování. Také nyní něco konstatoval a svědkyně na to pouze reagovala. Návrh na vyškrtnutí nemá žádné opodstatnění.“

„Návrh se zamítá,“ pronesl soudce rychle. „Položte další otázku, pane Hallere, a ať je to opravdová otázka.“

Položil jsem další otázku a pak ještě několik. Následujících dvacet minut jsem bušil do Claire Weltonové a snažil se zpochybnit její identifikaci mého klienta. Zeptal jsem se jí, kolik černochů coby žena v domácnosti z Beverly Hills za život poznala, a poukázal jsem na problémy s identifikací příslušníků jiných ras. Všechno však bylo marné. V žádném okamžiku se mi nepodařilo otrást jejím přesvědčením, že mužem, který ji oloupil, byl Leonard Watts. Dokonce se zdálo, že během výslechu získala zpět jednu z věcí, o které podle svého konstatování při loupeži přišla: sebedůvěru. Čím víc jsem na ní pracoval, tím lépe jako by snášela verbální útoky a oplácela mi je stejnou mincí. Na konci už byla jako skála. Její identifikace mého klienta zůstávala neotřesená. A já

BOHOVÉ VINY

místo abych tuhle kuželku porazil, hodil jsem kouli do žlábků.

Řekl jsem soudci, že nemám dalších otázek, a vrátil se ke stolu obhajoby. Medinová se přihlásila s krátkým návazným výslechem a já věděl, že Weltonové položí řadu otázek, které její identifikaci Wattse dál posílí. Když jsem usedal vedle svého klienta, hledaly jeho oči v mé tváři jakýkoliv náznak naděje.

„No jo,“ zašeptal jsem mu. „A je konec. Jsme nahraný.“

Watts se ode mě odklonil, jako by ho odpuzoval můj dech nebo moje slova, případně obojí.

„My?“ řekl.

Vyhrkl to tak hlasitě, že přerušil Medinovou, která se otočila a pohlédla ke stolu obhajoby. Rozpřáhl jsem ruce dlaněmi dolů v uklidňujícím gestu a naznačil svému klientovi ústy slovo *Klid*.

„Klid?“ vyštěkl Watts nahlas. „Já teda klidnej nejsem. Řekněte mi, že to máte v kapse, že ta ženská nebude problém.“

„*Pane Hallere!*“ vykřikl soudce. „Kontrolujte prosím svého klienta, jinak vám...“

Watts nečekal, čím soudce pohrozí. Vrhł se na mě celým tělem a srazil mě jako při ragbyové skládce. Židle se pode mnou převrhla a oba jsme spadli na podlahu k nohám Medinové. Ta uskočila stranou, aby nepřišla k úrazu, zatímco Watts napřáhl pravou ruku. Ležel jsem na podlaze na levém boku a pravou ruku jsem měl zaklíněnou pod Wattsovým tělem. Podařilo se mi zvednout levou ruku a zachytit jeho pěst, která mi mířila do obličeje. Úder jsem však neodvrátil, nýbrž jen utlumil. Jeho pravice mi i s mou rukou přistála na čelisti.

Matně jsem si uvědomoval křik a shon kolem sebe. Watts

MICHAEL CONNELLY

se znovu rozpřáhl a připravil se ke druhém úderu. Členové justiční stráže se však na něj vrhli dřív, než ho stačil zasadit. Sesypali se na něj, odtrhli ho ode mě a svalili ho na podlahu před stoly obhajoby a obžaloby.

Všechno jako by se odehrávalo ve zpomaleném záběru. Soudce štěkávě udílel rozkazy, které nikdo neposlouchal. Medinová a soudní zapisovatelka ustupovaly před melou do bezpečí. Soudní asistentka se za svou ohrádkou vztyčila a s hrůzou přihlížela naší šarvátce. Watts teď ležel na břiše s hlavou otočenou na bok, jeden strážce mu tiskl dlaní tvář do kachliček a další mu nasazoval za zády pouta. Přesto měl můj klient ve tváři zvláštní úsměv.

Za okamžik bylo po všem.

„Vyvedte ho ze soudní síně!“ poručil Siebecker.

Justiční stráž odvěkla Wattse ocelovými dveřmi na boku soudní síně přímo do zadržovací cely, v níž před procesem a v přestávkách během něj čekali vazebně stíhaní obžalovaní. Já zůstal sedět na podlaze a kontroloval jsem, co mi vlastně je. Měl jsem krev na ústech, na zubech i na sněhobílé košili, kterou jsem měl na sobě. Moje kravata ležela na podlaze pod stolem obhajoby. Byla to připínací kravata, kterou nosím v době, kdy navštěvuji klienty v zadržovacích celách a nechci, aby si mě za ni přitahovali přes mříže.

Promnul jsem si rukou čelist a přešel si jazykem po řadách zubů. Všechno se zdálo nedotčené a funkční. Vytáhl jsem z vnitřní kapsy saka bílý kapesník a začal si otírat obličej. Druhou rukou jsem se chytil okraje stolu obhajoby a konečně jsem vstal.

„Jeannie,“ oslovil soudce asistentku. „Zavolejte panu Hallerovi zdravotní službu.“

BOHOVÉ VINY

„Ne, pane soudce,“ řekl jsem rychle. „Jsem úplně v pořádku. Potřebuju se jen trochu upravit.“

Zvedl jsem ze země kravatu a poté jsem učinil žalostný pokus o zachování dekora, když jsem si kravatu znovu připjal navzdory tmavě červené skvrně, která mi hyzdila přední díl košile. Když jsem si ji pak pod límcem s knoflíčky upravoval, vrátilo se hlavním vchodem do soudní síně několik členů justiční stráže, přivolané nouzovým tlačítkem, které soudce během našeho dovádění bezpochyby stiskl. Siebecker jim rychle řekl, že incident už pominul, ale ať zůstanou v pohotovosti. Policisté se pak rozestavili podél zadní zdi – byla to demonstrace síly určená komukoliv dalšímu v soudní síni, koho by případně napadlo dělat nepřístojnosti.

Naposledy jsem si otřel tvář kapesníkem a konečně jsem promluvil.

„Ctihodnosti,“ začal jsem. „Velice se omlouvám za svého klienta...“

„Teď ne, pane Hallere. Posadte se a vy učíňte totéž, paní Medinová. Všichni se uklidněte a sedněte si.“

Uposlechl jsem, přiložil si složený kapesník na ústa a sledoval, jak se soudce obrací na židli k boxu porotců. Ze všeho nejdřív oznámil Claire Weltonové, že může odejít. Svědkyně nejistě vstala a zamířila k brance za stoly obžaloby a obhajoby. Vypadala otřesenější než kdokoliv jiný v soudní síni. Bezpochyby pro to měla dobrý důvod. Nejspíš jí došlo, že se Watts mohl stejně dobře vrhnout i na ni. A že kdyby byl dost rychlý, nikdo by mu ve fyzickém kontaktu nestačil zabránit.

Posadila se do první řady galerie, která byla vyhrazená pro svědky a personál, a soudce se obrátil na porotce.

MICHAEL CONNELLY

„Dámy a pánové, je mi líto, že jste museli přihlížet této scéně. Soudní síň není za žádných okolností místem určeným k násilí. Je to místo, kde civilizovaná společnost zaujímá rozhodný postoj proti násilí přítomnému v našich ulicích. Opravdu mě bolí, když se zde stane něco takového.“

Ozvalo se kovové cvaknutí, dveře zadržovací cely se otevřely a dva členové justiční stráže se vrátili do soudní síně. Přemýšlel jsem, jak drsnou nakládačku Wattsovi dali, když ho v cele zajišťovali.

Soudce se odmlčel a znovu upřel pozornost k porotcům.

„Rozhodnutí pana Wattse napadnout vlastního advokáta bohužel ovlivnilo průběh procesu takovým způsobem, že v něm nelze pokračovat. Domnívám se...“

„Ctihodnosti?“ skočila mu Medinová do řeči. „Stát by se chtěl k této věci vyjádřit.“

Státní zástupkyně přesně věděla, kam soudce míří, a potřebovala zasáhnout.

„Teď ne, paní Medinová, a nepřerušujte soud.“

Medinová se však nedala odbýt.

„Ctihodnosti, mohly by obě strany přistoupit k soudnímu stolci?“

Soudce se zatvářil otráveně, ale vyhověl jí. Dal jsem jí přednost a společně jsme přistoupili k soudci. Ten zapnul větráček audiorušičky, aby porotci neslyšeli, co si šuškáme. Než Medinová řekla, co má na srdci, zeptal se mě soudce ještě jednou, jestli si nepřejí lékařské ošetření.

„Jsem úplně v pořádku, pane soudce, ale děkuji vám za nabídku. Vážnější újmu utrpěla jen moje košile.“

Soudce přikývl a otočil se k Medinové.

„Vím, co chcete namítnout, paní Medinová, ale nemůžu

BOHOVÉ VINY

v té věci nic dělat. Po tom, co porotci právě zhlédli, budou předpojatí. Takže nemám na vybranou.“

„Ctihodnosti, tento případ se týká obžalovaného s velmi násilnými sklony, který se dopustil velmi násilných činů. Porota to ví. Tím, co viděla, nebude nepatřičně ovlivněná. Má právo seznámit se s chováním obžalovaného a sama si na něj udělat názor. A protože se obžalovaný dobrovolně dopustil násilného činu, nebudou případné předsudky vůči němu ani nepatřičné, ani nefér.“

„Pokud bych k tomu mohl něco říct, Ctihodnosti, tak si dovoluji nesouhlasit s...“

„A kromě toho,“ skočila mi Medinová do řeči, „mám obavy, že obžalovaný se soudem manipuluje. Velice dobře věděl, že si tímto způsobem může zajistit nový proces. A...“

„Hej, tak moment,“ zaprotestoval jsem. „Námitka obžaloby je plná nepodložených narážek a...“

„Paní Medinová, tato námitka se zamítá,“ prohlásil soudce, a přerušil tak diskusi. „I kdyby předsudky nebyly nepatřičné ani nefér, pan Watts právě svého obhájce v podstatě propustil. Nemohu po panu Hallerovi žádat, aby za těchto okolností pokračoval, a nechce se mi vpouštět pana Wattse zpět do soudní síně. Posadte se. Oba.“

„Pane soudce, chci nechat uvést námitku obžaloby do záznamu.“

„Bude v něm uvedena. A teď odstupte.“

Vrátili jsme se ke svým stolům, soudce vypnul rušičku a oslovil porotu.

„Dámy a pánové, jak jsem už řekl, událost, které jste právě byli svědky, navodila situaci, kdy je váš názor na obžalovaného nutně touto událostí ovlivněný. Domnívám se, že

MICHAEL CONNELLY

by pro vás bylo příliš obtížné odpoutat se při svých úvahách o vině či nevině obžalovaného od toho, co jste právě viděli. Proto musím nyní prohlásit proces za zmatečný, poděkovat vám jménem tohoto soudu i lidu státu Kalifornie a propustit vás. Strážce Carlyle vás doprovodí do společné místnosti porotců, kde si můžete vzít své věci a odebrat se domů.“

Porotci jako by si nebyli jistí, co dělat nebo jestli už opravdu všechno skončilo. Nakonec se jeden statečný muž v boxu vztyčil a ostatní ho záhy následovali. Jeden po druhém pak vyšli hlavním vchodem ze sálu.

Podíval jsem se na Kristinu Medinovou. Seděla se sklopenou bradou u stolu obžaloby a tvářila se zdeptaně. Soudce stroze odročil soud a odešel. Poskládal jsem svůj zničený kapesník a odložil ho stranou.

KAPITOLA 2

Na proces jsem si vyhradil celý den. A když ho teď soudce ukončil, nemusel jsem se s nikým dalším scházet, nikoho přesvědčovat, nikam se dostavit. Vyšel jsem ze soudní budovy a zamířil z Temple Street na První ulici. Na rohu stál odpadkový koš. Vytáhl jsem kapesník, přiložil si ho na rty a vyplivl do něj všechno svinstvo z úst. Pak jsem kapesník zahodil.

Na První ulici jsem odbočil doprava a spatřil na chodníku zaparkované Lincolny Town Car. Bylo jich celkem šest a stály v řadě za sebou jako pohřební průvod. Jejich řidiči postávali v hloučku na chodníku, klábosili a čekali. Říká se, že napodobování je nejupřímnější formou lichotky, ale od premiéry toho filmu se vynořila celá armáda advokátů v lincolnech, kteří běžně okupovali obrubníky před soudními budovami v Los Angeles. Byl jsem na to pyšný, a zároveň mě to štvalo. Bezpočtukrát jsem se doslechl o jiných advokátech, kteří nestydatě tvrdili, že film je natočený podle nich. A k dovršení všeho jsem za poslední měsíc nejmíň třikrát nasedl do cizího lincolnu.

MICHAEL CONNELLY

Tentokrát ovšem k žádnému omylu nedošlo. Když jsem scházel z kopce k cestě, vytáhl jsem telefon a zavolaal svému řidiči Earlu Briggsovi. Viděl jsem ho v dálce před sebou. Earl mi to okamžitě zvedl, já mu řekl, ať otevře kufr, a zavěsil jsem.

Viděl jsem, jak se kufr třetího lincolnu v řadě zvedl, a neomylně jsem k němu zamířil. Odložil jsem kufřík a svlékl si sako, kravatu i košili. Pod košilí jsem měl ještě tričko, takže jsem žádnou dopravu nezastavil. Z hromádky náhradních košil, které vozím v kufru, jsem vybral bledě modrou a začal si ji oblékat. Earl se oddělil od hloučku ostatních klábosících řidičů a zamířil ke mně. Šoféra mi s přestávkami dělal už téměř deset let. Kdykoliv se dostal do potíží, přišel za mnou a pak si odpracovával mou odměnu šoférováním. Tentokrát mi však nedělal řidiče kvůli vlastnímu průšvihů. Zastupoval jsem jeho matku v boji s bankou, která jí nechala propadnout hypotéku, a vyjednal jsem pro ni řešení, díky němuž neskončila jako bezdomovkyně. Od Earla jsem si za to vysloužil šest měsíců šoférování.

Earl nyní přistoupil k mé zničené košili, zvedl ji z nárazníku a prohlédl si ji.

„Copak, někdo na vás vylil celou dávku havajského punče?“

„Tak nějak. Nasedej a jedem.“

„Myslel jsem, že budete celý den u soudu.“

„Taky jsem si to myslel. Ale věci se mění.“

„Takže kam to bude?“

„Nejdřív se zastavíme ve Philippe's.“

„Jasně.“

Earl nasedl dopředu a já dozadu. Po krátké zastávce v prodejně sendvičů na Alameda Street jsem nechal Earla otočit

BOHOVÉ VINY

auto na západ. Další zastávkou bylo místo s názvem Menorah Manor, nacházející se ve čtvrti Fairfax, kousek od parku La Brea. Řekl jsem Earlovi, že se tu zdržím asi hodinu, vzal jsem si kufřík a vystoupil jsem. Čistou košili jsem si zastrčil do kalhot, ale s připínací kravatou jsem se neobtěžoval. Věděl jsem, že ji nebudu potřebovat.

Menorah Manor byl čtyřpodlažní domov seniorů stojící na Willoughby Avenue nedaleko od Fairfax Avenue. Podepsal jsem se na vrátnici a vyjel na třetí podlaží, kde jsem oznámil sestře za recepčním pultem, že mám právní konzultaci se svým klientem Davidem Siegelem a nechci být v jeho pokoji rušen. Recepční byla příjemná žena, která už byla na mé četné návštěvy zvyklá. Jen pokývala hlavou a já zamířil chodbou k pokoji 334.

Vstoupil jsem, pověsil jsem zvenčí na kliku cedulku NE-RUŠIT a zavřel za sebou dveře. David Siegel, zvaný „Legal“, ležel v posteli a upíral pohled na televizor s vypnutým zvukem, který byl přimontovaný vysoko na protější zdi. Tenké bílé ruce měl položené na příkrývce. Z trubičky, která mu vháněla do nosu kyslík, se ozývalo tlumené syčení. Když mě spatřil, usmál se.

„Ahoj, Mickey.“

„Ahoj, Legale, jak se vám dnes daří?“

„Stejně jako včera. Přinesls něco?“

Odtáhl jsem si od zdi židličku a umístil ji tak, abych si mohl sednout do jeho zorného pole. Jednaosmdesátiletý Siegel byl skoro nepohyblivý. Otevřel jsem na posteli kufřík a otočil ho tak, aby do něj mohl sáhnout.

„Francouzský sendvič přímo z původního Philippe's. Co vy na to?“

MICHAEL CONNELLY

„No páni,“ hlesl Legal Siegel.

Menorah Manor byl košer starobinec a já využíval záminky „právních konzultací“ k tomu, abych obcházel zdejší přísná pravidla a tajně Siegelovi podstrojoval. Legalu Siegelovi se stýskalo po místech, kam chodil jíst během své téměř padesátileté kariéry losangeleského advokáta. Byl jsem rád, že mu můžu přinášet kulinářskou radost. Kdysi býval partnerem v advokátní kanceláři mého otce. Plnil roli stratéga, zatímco otec byl frontový bojovník, který jeho strategie realizoval u soudu. Otec mi zemřel, když mi bylo pět let, avšak Legal se mnou zůstal v kontaktu. Jako kluka mě vzal na můj první zápas Dodgers, a když jsem byl starší, poslal mě studovat práva.

Před rokem jsem se za ním vypravil, když jsem kvůli skandálu a sebedestrukci prohrál volby na funkci okresního státního zástupce. Hledal jsem životní strategii a Legal Siegel mi byl opět k dispozici. V tomto smyslu byly naše schůzky skutečně právními konzultacemi mezi advokátem a klientem, avšak lidé na recepci netušili, že klientem jsem tady já.

Pomohl jsem mu rozbalit sendvič a otevřít plastový kelímek s omáčkou, díky níž byly sendviče z Philippe's tak dobré. Balení obsahovalo také nakládanou zeleninu ve staniolu.

Legal se po prvním kousnutí usmál a zapumpoval vyzábrou paží, jako by právě dosáhl velkého vítězství. Usmál jsem se také. Měl jsem radost, že jsem mu mohl něco přinést. Legal měl dva syny a hromadu vnoučat, ale ti ho navštěvovali jen o svátcích. Jak se mi jednou svěřil: „Člověk je potřebný jen tak dlouho, než se stane nepotřebným.“

Během návštěv u Legalu jsme vesměs probírali moje případy a on mi navrhoval strategie. Byl absolutním esem v předvídání plánů obžaloby a vývoje jednotlivých kauz.

BOHOVÉ VINY

A vůbec nevadilo, že se v tomto století ani jednou nedostal do soudní síně nebo že trestní zákon doznal od jeho éry výrazných změn. Měl základní zkušenosti a vždy dokázal vymyslet nějaký plán. On sám své strategie označoval jako „tahy“ – tah slepé zkoušky, tah soudcovského taláru a tak dále. Přišel jsem za ním i během onoho temného období po volbách, které jsem zpackal. Chtěl jsem se dozvědět něco o svém otci a o tom, jak se s nepřízní osudu vyrovnával on. Nakonec jsem se však dozvěděl víc věcí o právu – například že je jako tekuté olovo. Že se dá ohýbat a tvarovat.

„Právo je kujné,“ říkal mi vždycky Legal Siegel. „Je tvárné.“

Pokládal jsem ho za součást týmu a to mi umožnilo probírat s ním konkrétní případy. Legal mi pak vždy předestřel svůj názor a navrhl mi svůj „tah“. Někdy jsem ho použil a vyšlo to, jindy ne.

Jedl pomalu. Postupem času jsem zjistil, že když mu přinesu sendvič, dokáže ho jíst až hodinu: prostě jen setrvale žvýkal malá sousta a nenechal ani drobek. Snědl všechno, co jsem mu přinesl.

„Včera v noci umřela ta holka na tři sta třicítce,“ prohodil s plnými ústy. „Je to škoda.“

„Tak to mě mrzí. Kolik jí bylo?“

„Byla ještě mladá. Něco po sedmdesátce. Prostě ve spánku umřela a ráno ji odvezli.“

Přikývl jsem. Nevěděl jsem, co na to říct. Legal si ukousl další sousto a sáhl do kufříku pro ubrousek.

„Vy vůbec nejíte omáčku, Legale. Ta je na tom všem nejlepší.“

„Myslím, že mám sendvič radši suchý. Hele, tys použil tah krvavé vlajky, vid? Jak to šlo?“

MICHAEL CONNELLY

Když si bral z kufříku ubrousek, všiml si uvnitř rezervní kapsle s krví, kterou jsem tam měl v igelitovém sáčku pro případ, že bych první kapsli nedopatřením spolkl.

„Jako po drátkách,“ odpověděl jsem.

„Dostals zmatečný proces?“

„Jo. Když už jsme u toho: mohl bych si odskočit do koupelny?“

Sáhl jsem do aktovky a vytáhl další sáček, tentokrát se zubním kartáčkem. Zamířil jsem do koupelny a vyčistil si zuby. Červeň zpočátku barvila kartáček narůžovo, ale po chvíli už byla všechna barva ve výlevce.

Když jsem se vrátil na židli, všiml jsem si, že Legal snědl teprve půlku sendviče. Věděl jsem, že zbytek už musí být dávno studený, ale nemohl jsem ho odnést do denní místnosti a ohřát mu ho v mikrovlnce. Legal se přesto tvářil spokojeně.

„Detaily,“ nařídil mi.

„No, snažil jsem se svědkyni zlomit, ale držela se. Byla jako skála. A tak když jsem se pak vracel ke stolu, dal jsem Wattsovi signál a ten se zachoval, jak měl. Praštil mě o trochu víc, než jsem čekal, ale nestěžuju si. Nejlepší na tom je, že jsem ani nemusel podávat návrh na zmatečný proces. Soudce ho bez ponoukání ohlásil sám.“

„Přes námitku obžaloby?“

„To se ví.“

„Dobře. Ať si naserou.“

Legal Siegel byl tělem i duší obhájce. Jakoukoliv spornou etickou otázku nebo balancování na hraně legitimacy u něj přebíjel argument, že je svatou povinností advokáta hájit klienta podle svých nejlepších schopností. I kdyby to zname-

BOHOVÉ VINY

nalo uchýlit se v nepříznivé situaci ke lsti a nechat prohlásit celý proces za zmatečný.

„Teď je ovšem otázkou, jestli státní zástupce přistoupí na dohodu.“

„Je to sice státní zástupkyně, ale podle mě na ni přistoupí. Měl jste vidět, jak se po naší šarvátce tvářila svědkyně. Byla vyděšená a myslím, že nebude chtít absolvovat další proces. Počkám týden a pak řeknu Jennifer, ať zavolá státní zástupkyni. Tipl bych si, že se dohodě nebude bránit.“

Jennifer Aronsonová byla partnerka v mé advokátní kanceláři. Zastupování Leonarda Wattse teď musela převzít ona, protože kdybych si tohoto klienta ponechal, vypadal by náš postup jako předem naplánovaný, což byla ostatně pravda, a Kristina Medinová neopomněla učinit před soudcem v tomto smyslu narážku.

První návrh na mimosoudní dohodu Medinová před procesem odmítla, poněvadž Leonard Watts se zdráhal uvést jméno svého partáka, který seděl za volantem a najížděl zezadu do obětí. Dokud ho Watts nepráskne, nechtěla Medinová o dohodě ani slyšet. Měl jsem však pocit, že za týden už bude situace jiná, a to z řady důvodů: během prvního procesu mi státní zástupkyně téměř kompletně vyložila karty, její hlavní svědkyně byla vystrašená z toho, co se dnes u soudu před jejíma očima stalo, a organizace druhého procesu by stála další peníze daňových poplatníků. Kromě toho jsem dal Medinové nahlédnout do záměrů obhajoby v případě, že by se nový proces přece jen konal – státní zástupkyně věděla, že hodlám s využitím předvolaných expertů rozebrat úskalí spojená s rozpoznáváním a identifikací příslušníků jiných ras. A ta-

MICHAEL CONNELLY

kové téma nechtěl žádný státní zástupce před porotou pitvat.

„Páni,“ řekl jsem, „třeba mi ta ženská zavolá dřív, než oslovím já ji.“

Poslední věta byla jen zbožným přáním, ale chtěl jsem, aby měl Legal dobrý pocit ze strategie, kterou pro mě vymyslel.

Před odchodem do koupelny jsem vytáhl z kufříku náhradní kapsli s krví a cestou jsem ji odhodil do koše pro zdravotnický odpad. Už jsem ji nepotřeboval a nechtěl jsem riskovat, že se náhodou otevře a potřísní mi písemnosti.

Zazvonil mi telefon a já ho vytáhl z kapsy. Volala mi manažerka případů Lorna Taylorová, ale já se rozhodl, že jí to nezvednu a zavolám jí zpátky až po návštěvě u Legala.

„A co dalšího máš v rukávu?“ zeptal se mě Legal.

Rozpřáhl jsem ruce.

„Proces se nekoná, takže mám zřejmě do konce týdne volno. Možná zítra zajedu na obžalovací soud a zkusím tam sehnat nějakého klienta. Práce by mi teď přišla vhod.“

Nemyslel jsem to jen z hlediska příjmů; nová práce by mě na nějakou dobu zaměstnala a já bych pak nemusel myslet na věci, které jsou v mém životě špatně. V tomto smyslu se pro mě právo stalo něčím víc než pouhým řemeslem a povoláním. Udržovalo mě v příčetném stavu.

Pokud bych navštívil „oddělení 130“, což byl obžalovací soud sídlící v Budově trestních soudů v centru Los Angeles, měl bych určitou naději, že získám klienta, kterého veřejný obhájce pustil k vodě kvůli střetu zájmů. Pokaždé, když státní zastupitelství otevřelo případ s větším počtem obžalovaných, mohl veřejný obhájce zastupovat jen jednoho z nich,

BOHOVÉ VINY

protože u všech ostatních byl ve střetu zájmů. Pokud tito ostatní obžalovaní neměli vlastního advokáta, přidělil jim ho soudce. A existovala docela slušná pravděpodobnost, že když tam právě v tu chvíli budu sedět a tlouct špačky, vyjde nějaký klient i na mě. Pracoval bych pak za státem určenou sazbu, ale pořád to bylo lepší než zůstat bez práce a bez příjmu.

„A to si vzpomínám,“ prohlásil Legal, „žes loni na podzim vedl jednu chvíli v průzkumech o pět procentních bodů. Zatímco teď se ochomejtáš před šikovacím soudem a čekáš na almužnu.“

S přibývajícím věkem ztratil Legal většinu společenských filtrů, které člověk ve zdvořilé společnosti normálně používá.

„Díky, Legale,“ prohodil jsem na půl úst. „Vždycky se můžu spolehnout, že mi poskytnete nestranné a přesné hodnocení mé životní situace. Je to osvěžující.“

Legal Siegel zvedl kostnaté ruce a já si to vyložil jako omluvné gesto.

„Já jen tak.“

„Jasně.“

„A jak to máš teda s dcerou?“

Přesně takto fungovala Legalova mysl. Někdy si nemohl vzpomenout, co měl k snídani, ale dodnes si pamatoval, že jsem toho loni prohrál víc než jen volby. Skandál mě připravil o lásku a společnost mé dcery a taky o veškerou naději, že se mi podaří slepit rozvrácenou rodinu.

„Na této frontě se situace nezměnila, ale zkusme se do toho dneska nepouštět,“ odvětil jsem.

Znovu jsem vytáhl telefon, protože mi jeho zavibrování před chvílí ohlásilo příchozí textovou zprávu. Poslala mi ji Lorna. Předpokládala, že jsem stále u soudu a nebudu při-

MICHAEL CONNELLY

jímat hovory ani poslouchat hlasovou schránku. Textovky jsem však během procesu četl.

Co nejdřív mi zavolej – 187

Jakmile jsem uviděl číslo, jímž se v kalifornském trestním zákoně označuje vražda, okamžitě jsem zbystřil pozornost. Byl čas jít.

„To víš, Mickey, mluvím o ní jen proto, že o ní nemluvíš ty.“

„Já o ní nechci mluvit. Je to příliš bolestné, Legale. Každý pátek večer se opiju, abych mohl většinu soboty prospat. A víte proč?“

„Ne, nevím, proč by ses měl opíjet. Neudělals nic špatného. S tím Gallowayem, nebo jak se ten člověk jmenoval, jsi jenom odvedl svou práci.“

„Každý pátek večer piju, abych byl v sobotu mimo provoz, protože jsem se kdysi o sobotách vídal s dcerou. Ten člověk se jmenoval Gallagher, Sean Gallagher, a je úplně jedno, jestli jsem jen dělal svou práci. Umřeli lidé a jde to na můj vrub, Legale. Nemůžete se schovávat za svou práci, když chlap, kterého jste vysekal, oddělá na křižovatce dva lidi. Ale teď už musím jít.“

Vstal jsem a ukázal mu telefon, jako by právě on byl důvodem mého odchodu.

„Co blbneš? Celý měsíc tě nevidím a teď už zas musíš odejít? Vždyť jsem ani nedoedl sendvič.“

„Byl jsem tu minulé úterý, Legale. A příští týden se tu zas zastavím. Kdyby mi to náhodou nevyšlo, tak ten další příjdu určitě. Tak se tu zatím mějte. Uchop a drž.“

BOHOVÉ VINY

„Uchop a drž? Co to jako znamená?“

„To znamená, že si musíte vážit toho, co máte. Řekl mi to můj nevlastní bratr, který dělá u policie. Dojezte ten sendvič, než sem přijdou a seberou vám ho.“

Zamířil jsem ke dveřím.

„Hej, Myšáku Mickey.“

Otočil jsem se k Legalovi. Touto přezdívkou mě častoval už od chvíle, co jsem se narodil s porodní váhou přesně dvě kila. Za normálních okolností bych ho požádal, ať už mi tak neříká. Potřeboval jsem však rychle odejít, a tak jsem to nechal plavat.

„Copak?“

„Tvůj otec vždycky prohlašoval, že porotci jsou ‚bohové viny‘. Vzpomínáš na to?“

„Jo. Protože rozhodují o tom, kdo je vinen a kdo ne. Co tím chcete říct, Legale?“

„To, že existuje spousta lidí, kteří dennodenně soudí každý náš krok. Bohů viny je mnoho. Není nutné, aby ses k nim přidával.“

Přikývl jsem, ale neodolal jsem odpovědi.

„Sandy Pattersonová a její dcera Katie.“

Legal se po mé odpovědi zatvářil zmateně. Tahle jména neznal. Já naopak věděl, že je nadosmrtní nezapomenu.

„Matka s dcerou, které Gallagher zabil. Tohle jsou moje bohyně viny.“

Zavřel jsem za sebou dveře, ale ceduli NERUŠIT jsem nechal na klice. Možná Legal stihne sendvič dojíst, než ho přijde některá sestra zkontrolovat a odhalí náš zločin.

KAPITOLA 3

Z lincolnu jsem zatelefonoval Lorně Taylorové a ta na mě místo pozdravu vybafla slova, při nichž mi vždy projede tělem dvousečný meč. Slova, která mě vzrušují a odpuzují zároveň.

„Mickey, máš tady vraždu, jestli tě to zajímá.“

Představa zastupování klienta obžalovaného z vraždy vzrušuje advokáta z mnoha různých důvodů. Za prvé a především je vražda nejtěžším zločinem, jakého se lze dopustit, takže se hraje o nejvyšší sázky. Chcete-li hájit člověka obžalovaného z vraždy, musíte být ve svém oboru naprostá špička. A chcete-li, aby vám někdo takový případ svěřil, musíte mít navíc *reputaci* špičky ve svém oboru. A pak je tu otázka peněz. Obhajoba člověka obžalovaného z vraždy – nehledě na to, jestli se případ dostane před soud – stojí velké peníze, protože je časově nesmírně náročná. Jakmile získáte klienta obžalovaného z vraždy, který je solventní, s velkou pravděpodobností máte na celý rok vystaráno.

Druhou stranou mince je klient samotný. Ačkoliv vů-

BOHOVÉ VINY

bec nepochybuju o tom, že z vraždy bývají občas obžalováni nevinní lidé, většinou se policie a státní zástupci nepletou a vaše práce pak spočívá v obyčejném smlouvání nebo zmírňování délky a podmínek trestu. Navíc celou dobu sedíte u stolu vedle člověka, který vzal jinému člověku život. Což není nikdy příjemný zážitek.

„Máš nějaké podrobnosti?“ zeptal jsem se.

Seděl jsem na zadním sedadle Lincolnu Town Car a na skládacím stolku jsem měl připravený zápisník. Earl jel právě po Třetí ulici do centra, což bylo z Fairfaxu pořád rovně.

„Ten telefonát přišel z centrální mužské vazební věznice. Přijala jsem hovor a ozval se mi chlap jménem Andre La Crosse. Řekl, že ho včera v noci zatkli za vraždu a chce si tě najmout. A teď se podrž: když jsem se ho zeptala, kdo mu tě doporučil, prohlásil, že mu na tebe dala tip ženská, z jejíž vraždy je obviněný. Prý mu o tobě řekla, že jsi absolutní jednička.“

„Kdo to je?“

„To je na tom právě to nejšílenější. Podle něj se jmenovala Giselle Dallingerová. Zadala jsem ji do naší aplikace střetů, ale její jméno mi nikde nevypadlo. Nikdy jsi ji nezastupoval, takže netuším, kde vzala tvoje jméno a proč tě doporučila předtím, než se údajně nechala tím chlapem zabít.“

Aplikace střetů zájmů byl počítačový program, který digitalizoval všechny naše spisy a umožňoval nám během několika vteřin stanovit, zda určitý potenciální klient figuroval v některém našem předchozím případě jako svědek, oběť nebo třeba klient. Za více než dvacet let, co dělám tuhle práci, si totiž nepamatuju ani jména všech klientů, natož abych nosil v hlavě všechny vedlejší postavy vystupující v jejich pří-

MICHAEL CONNELLY

padech. Aplikace nám proto šetřila obrovské množství času. Dříve se mi totiž stávalo, že jsem se ponořil do spisu a teprve za dlouho jsem zjistil, že jsem s novým klientem ve střetu zájmů kvůli některému dřívějšímu klientovi, svědkovi či oběti.

Pohlédl jsem do zápisníku. Zatím jsem si zapsal jen jména a nic jiného.

„Dobrá. Kdo na tom případu dělá?“

„LAPD – Oddělení vražd Západ.“

„Víme o tom případu ještě něco? Co dalšího ti ten chlap řekl?“

„Prý má zítra dopoledne poprvé vystoupit před soudem a chce, abys tam byl. Prý to na něj navlíkli a on ji nezabil.“

„Byla to jeho manželka, přítelkyně, kolegyně nebo kdo?“

„Tvrdil, že pro něj pracovala, jinak nic. Vím, že nemá rád, když se tvoji klienti zbytečně vybavují přes vězeňské telefony, takže jsem se ho na nic dalšího nevyptávala.“

„To je dobře, Lorno.“

„Kde vůbec jsi?“

„Jel jsem se podívat na Legala a teď se vracím do centra. Uvidím, jestli se stihnu za tím chlapem zastavit a zjistit, co a jak. Můžeš se spojit s Ciskem a požádat ho o předběžné proklepnutí?“

„Už na tom dělá. Zrovna slyším, jak s někým telefonuje.“

Cisco Wojciechowski byl můj vyšetřovatel. Zároveň to byl Lornin manžel a oba měli kancelář v jejím družstevním bytě v západním Hollywoodu. I já jsem byl shodou okolností s Lornou nějakou dobu ženatý. Bývala to moje druhá manželka, přičemž s první manželkou jsem zplodil svého jediného potomka – dceru, které dnes bylo šestnáct let a nechtěla se mnou mít nic společného. Někdy jsem si říkal, že bych potře-

BOHOVÉ VINY

boval nakreslit někam na tabuli pavouka, abych neztratil přehled o lidech kolem sebe a jejich vzájemných poutech, avšak mezi mnou, Lornou a Ciskem našťestí neexistovala žádná žárlivost – měli jsme prostě solidní pracovní vztah.

„Dobře, tak ať mi pak zavolá. Nebo mu zavolám sám, až vylezu z vězení.“

„Fajn, tak hodně štěstí.“

„A ještě jedna věc. Je ten La Cosse solventní?“

„To teda jo. Peníze prý nemá, ale tvrdil, že má zlato a další obchodovatelné komodity.“

„Řeklas mu číslo?“

„Řekla jsem mu, že budeš potřebovat pětadvacet jenom na rozjezd a další peníze pak. Nijak ho to nerozhodilo.“

Obžalovaných, kteří nejen disponovali částkou pětadvaceti tisíc dolarů, ale navíc byli ochotni se s těmito penězi rozloučit, bylo v soudním systému pořád jako šafránu. O případu jsem zatím nic nevěděl, ale líbil se mi čím dál víc.

„Dobře, ozvu se, až budu něco vědět.“

„Měj se.“

Balonek trochu splaskl ještě předtím, než jsem svého nového klienta vůbec uviděl. Podal jsem ve vězeňské kanceláři žádost o úvodní kontakt a čekal jsem, až dozorcí najdou La Cosse v cele předběžného zadržení a pošlou ho za mnou do vyšetřovny. Během čekání mi zavolal Cisco s předběžnými informacemi z lidských i digitálních zdrojů, které se mu podařilo získat zhruba za hodinu od chvíle, kdy jsme případ dostali.

MICHAEL CONNELLY

„Hele, tak mám pár věcí. Losangeleská policie vydala včera k té vraždě tiskové prohlášení, ale k samotnému zatčení zatím nic neřekla. Šestatřicetiletou Giselle Dallingerovou našli v pondělí brzo ráno v jejím bytě na Franklin Avenue, západně od La Brea. Našli ji hasiči, které někdo přivolal, protože v bytě vypukl požár. Tělo bylo ohořelé, ale panuje podezření, že požár byl založen úmyslně s cílem zamaskovat vraždu a vyvolat zdání, že šlo o nehodu. Pitva zatím neproběhla, ale podle tiskového prohlášení všechno nasvědčuje tomu, že oběť byla uškrcena. Policie ji označuje za podnikatelku, ale *Timesy* o ní přinesly krátkou zprávu na svých webových stránkách a citují tam policejní zdroje, které se o ní vyjadřují jako o šlapce.“

„No výborně. A mým klientem je teda kdo – zákazník?“

„Podle té zprávy *Timesů* vyslyšali policajti jejího obchodního partnera. Jestli se tím myslí La Cosse, to se tam nepíše, ale když si dáš dvě a dvě dohromady...“

„Vyjde ti pasák.“

„Mně to tak připadá.“

„No skvěle. To bude určitě velkej sympaťák.“

„Koukej na to z té lepší stránky: Lorna tvrdí, že je solventní.“

„Tomu uvěřím, až budu mít peníze v kapse.“

Náhle jsem si vzpomněl na svou dceru Hayley a na jednu z posledních věcí, které mi řekla, než se mnou přerušila styky. Mé klienty označila za bahno společnosti, za lidi, kteří využívají a zneužívají druhé, a dokonce je i zabíjejí. Momentálně jsem jí v tom nemohl oponovat. Moje portfolio klientů čítalo únosce, který si vybíral za oběť staré ženy, muže obžalovaného ze znásilnění přítelkyně, člověka, co zpronevěřil

BOHOVÉ VINY

peníze ze studentského cestovního fondu, a několik dalších ničemů. Teď jsem si mohl připsat na seznam muže obviněného z vraždy – přesně řečeno muže obviněného z vraždy, který obchoduje se sexem.

Začínal jsem mít pocit, že si tyto lidi zasloužím stejně, jako si oni zaslouží mě. Všichni jsme byli ztroskotanci a beznadějně případy – lidé, na které se bohové viny nikdy neusmějí.

Moje dcera znala oba lidi, které zabil můj klient Sean Gallagher. Katie Pattersonová s ní chodila do třídy. A její matka dělala jejich třídě patronku. Hayley musela přejít na jinou školu, aby se vyhnula opovržení, s nímž se začala setkávat od chvíle, kdy sdělovací prostředky – a tím myslím *všechny* sdělovací prostředky – zveřejnily informaci, že J. Michael Haller mladší, kandidát na funkci šéfa losangeleského okresního státního zastupitelství, vysekal před časem Gallaghera z obžaloby za jízdu pod vlivem alkoholu, a to na základě jediné podružné technické nesrovnalosti.

V zásadě šlo o to, že Gallagher sedl v podroušeném stavu za volant, protože spoléhal na moje takzvané právnícké schopnosti, a ať se Legal Siegel snažil sebevíc uchlácholit moje svědomí svým obehnaným refrénem „dělals jen svou práci“, já v temných zákoutích duše věděl, že spravedlivý verdikt pro mě zní „vinen“. Vinen v očích své dcery, vinen i ve vlastních očích.

„Jsi tam ještě, Micku?“

Vytrhl jsem se z ponurého zasnění a uvědomil si, že pořád mluvím s Ciskem.

„Jo. Víš, kdo na tom případu dělá?“

„Podle tiskového prohlášení je to detektiv Mark Whitten z Oddělení vražd Západ. Jméno jeho partáka uvedené není.“

MICHAEL CONNELLY

Whittena jsem neznal, a pokud mě paměť neklamala, žádný můj případ nás nikdy nepostavil proti sobě.

„Dobře. Ještě něco?“

„Víc toho zatím nemám, ale dělám na tom.“

Ciskovy informace utlumily moje vzrušení. Nehodlal jsem však ještě hodit případ přes palubu. Výčitky svědomí jsou jedna věc a tučný šek druhá. Potřeboval jsem peníze, aby firma Michael Haller a partneři zůstala solventní.

„Zavolám ti, až se s tím člověkem setkám, což bude za chvíli.“

Dozorce mi právě ukazoval do jedné z kukaní určených pro schůzky advokátů s klienty. Vstal jsem a zamířil do ní.

Andre La Cosse už seděl na židli na protější straně stolu rozděleného metr vysokou plexisklovou příčkou. Většina klientů, které mají v centrální mužské vazební věznicí, sedí uvolněně a nenuceně, čímž dávají najevo, že navzdory zatčení zůstávají nad věcí. Je to obranná reakce. Chováte-li se tak, že vás pobyt v ocelové budově s dvanácti stovkami dalších násilníků nemůže rozházet, pak vás tito násilníci možná nechají na pokoji. Dáte-li naopak najevo strach, predátoři to vycítí a využijí toho. Přijdou si pro vás.

La Cosse se však choval jinak. Především byl menší, než jsem čekal. Měl drobnou postavu a připadal mi, jako by nikdy v životě nezvedl činku. Na sobě měl pytlovitý vězeňský mundúr oranžové barvy, ale zdálo se mi, že ho nosí s jakousi hrdostí, která kontrastovala s jeho situací. Nedával přímo najevo strach, ale zároveň nestavěl přehnaně na odiv nenucenost, s čímž jsem se na podobných místech setkával často. Seděl zpříma na okraji židle, a když jsem vstoupil do stěsnaného prostoru, sledovaly mě jeho oči jako dva lasery. V jeho

BOHOVÉ VINY

držení těla bylo cosi upjatého. Vlasy měl na bocích pečlivě natupírované a vypadalo to, že možná používá oční linky.

„Andre?“ řekl jsem a posadil se. „Já jsem Michael Haller. Volal jste mi do kanceláře ohledně svého případu.“

„Ano, volal. Já tady nemám být. Někdo ji zabil až potom, co jsem tam byl, ale nikdo mi to neuvěří.“

„Zpomalte na vteřinku, musím se trochu usadit.“

Vytáhl jsem z kufříku zápisník a z kapsy košile pero.

„Než se začneme bavit o vašem případě, dovoluji mi, abych se vás zeptal na pár věcí.“

„Prosím.“

„A hned na začátku si řekněme, že mi nikdy nesmíte lhát, Andre. Rozumíte tomu? Jestli zalžete, jdu od toho – to je moje pravidlo. Nemůžu pro vás pracovat, pokud mezi námi nevznikne takový vztah, abych mohl věřit všemu, co mi povíte.“

„Ano, to nebude problém. Pravda je to jediné, co teď stojí na mé straně.“

Prošel jsem s La Cossem základní údaje a získal jeho rychlý životopis. Dvaatřicetiletý La Cosse byl svobodný a bydlel v bytě v západním Hollywoodu. V Los Angeles neměl žádné příbuzné – jeho nejbližší rodinu představovali rodiče žijící v Lincolnu ve státě Nebraska. Prohlásil, že nemá žádný záznam v rejstříku v Kalifornii, v Nebrasce ani kdekoliv jinde a nikdy nedostal ani pokutu za rychlou jízdu. Nadiktoval mi telefonní čísla na své rodiče, na svůj mobil a na pevnou linku – hodlal jsem je použít v případě, že by se dostal z vězení a nesplnil naši dohodu o výši honoráře. Jakmile jsem měl pohromadě všechny základní údaje, zvedl jsem hlavu od zápisníku.

MICHAEL CONNELLY

„Čím se živíte, Andre?“

„Pracuju z domova. Jsem programátor. Vytvářím a spravuju webové stránky.“

„Odkud znáte oběť v tomto případě, Giselle Dallingerovou?“

„Provozoval jsem veškerá její sociální média. Webové stránky, Facebook, e-maily, všechno.“

„Takže jste něco jako digitální pasák?“

La Cosseovi okamžitě znachověl krk.

„Absolutně ne! Jsem podnikatel a ona je – byla – podnikatelka. A taky jsem ji nezabil, jenže mi to tu nikdo neuvěří.“

Zvedl jsem ruku v uklidňujícím gestu.

„Zpomalte trochu. Nezapomeňte, že stojím na vaší straně.“

„Moc mi to tak nepřipadá, když mi pokládáte takovou otázku.“

„Jste gay, Andre?“

„Co na tom záleží?“

„Možná na tom nezáleží, ale možná to bude mít velký význam, jakmile začne státní zástupce mluvit o motivu. Tak jste?“

„Ano, jestli to musíte vědět. Neskrývám to.“

„No, tady byste to možná kvůli vlastní bezpečnosti skrývat měl. Až vás zítra oficiálně obžalují, můžu vám zařídit přեսun na homosexuální oddělení.“

„Neobtěžujte se, prosím vás. Nechci, aby mě kdokoliv jakkoliv klasifikoval.“

„Jak chcete. Jak se jmenovala ta Giselleina webová stránka?“

„Giselle-pro-tebe tečka com. To byla hlavní stránka.“

BOHOVÉ VINY

Zapsal jsem si to.

„Takže jich bylo víc?“

„Měla stránky šité na míru konkrétním preferencím, které se objevily ve vyhledávači, jakmile do něj někdo zadal určitá slova nebo požadované věci. Tohle nabízím já – multiplatformní přítomnost. Proto mě oslovila.“

Přikývl jsem, jako bych obdivoval jeho kreativitu a podnikatelskou bystrost.

„A jak dlouho jste s ní spolupracoval?“

„Přišla za mnou asi před dvěma lety. Chtěla multidimenzionální webovou přítomnost.“

„Ona přišla za vámi? Co to znamená? Jak za vámi přišla? Máte na internetu reklamu, nebo jak to bylo?“

„Ne, žádnou reklamu nemám. Pracuju jen s lidmi, které mi doporučí někdo, koho už znám a komu důvěřuju. A Giselle Dallingerovou mi doporučila jiná klientka.“

„Kdo to byl?“

„To je obchodní tajemství. Nechci ji do toho zatahovat. O ničem neví a nemá s tím nic společného.“

Zavrtěl jsem hlavou, jako bych jednal s dítětem.

„Pro tentokrát, Andre, na tom nebudu trvat. Ale jestli ten případ převezmu, v určité fázi budu potřebovat vědět, kdo vám ji doporučil. A vy nemůžete být ten, kdo rozhoduje o tom, jestli někdo nebo něco je pro případ relevantní. O tom budu rozhodovat já. Rozumíte?“

La Cosse přikývl.

„Pošlu jí vzkaz,“ řekl. „A jakmile získám její souhlas, spojím se s vámi. Ale zásadně nelžu a neprozrazuju důvěrné informace. Moje podnikání a můj život stojí na důvěře.“

„Dobře.“

MICHAEL CONNELLY

„A co myslíte tím ‚jestli ten případ převezmu‘? Předpokládal jsem, že už jste ho vzal. Proto jste snad tady, ne?“

„Ještě se rozhoduju.“

Podíval jsem se na hodinky. Seržant, kterému jsem se hlásil, mi na schůzku s La Cossem vyměřil půl hodiny. A já s ním ještě musel probrat tři různá témata: oběť, zločin a moji odměnu.

„Nemáme moc času, takže pojďme dál. Kdy naposledy jste se viděl s Giselle Dallingerovou osobně?“

„V neděli pozdě večer – a když jsem od ní odcházel, byla ještě živá.“

„Kde to bylo?“

„V jejím bytě.“

„Proč jste tam šel?“

„Šel jsem si tam pro peníze, ale žádné jsem od ní nedostal.“

„Pro jaké peníze a proč jste je nedostal?“

„Byla u nějakého klienta a máme spolu dohodu, že dostávám určité procento z jejího výdělku. Dohodil jsem jí Pretty Woman speciál a chtěl jsem svůj podíl – u těchhle holek platí, že když od nich nedostanete peníze hned, proženou je norem a jinými místy.“

Zapsal jsem si stručný souhrn jeho odpovědí, i když jsem si nebyl jistý, co většina informací znamená.

„Chcete říct, že Giselle brala drogy?“

„Ano, to chci říct. Měla je pod kontrolou, ale patřily k její práci i k jejímu životu.“

„A teď mi povězte o Pretty Woman speciálu. Co to znamená?“

„Klient objedná apartmá v hotelu Beverly Wilshire, jako

BOHOVÉ VINY

v tom filmu *Pretty Woman*. Giz v sobě měla něco z Julie Robertové, víte? Zvláště když jsem její fotky trochu vyretušoval. Předpokládám, že dál už si to domyslíte sám.“

Nikdy jsem zmíněný film neviděl, ale věděl jsem, že je to příběh o prostitutce se zlatým srdcem, která na placené schůzce v hotelu Beverly Wilshire pozná muže svých snů.

„Kolik činil její honorář?“

„Měla dostat dva a půl tisíce.“

„A váš podíl?“

„Tisíc, jenže jsem žádný nedostal. Řekla mi, že to byl mrtvý telefonát.“

„Co to je?“

„To je, když dorazíte na smluvené místo, ale nikdo není doma, nebo když ten, kdo vám otevřel, prohlásí, že si vás neobjednal. Snažím se tyhle věci co nejlíp hlídat. Kontroluju totožnost a všechno možné.“

„Takže jste jí to nevěřil.“

„Řekněme, že jsem měl podezření. S tím mužem v apartmá jsem osobně mluvil. Volal jsem mu přes hotelovou ústřednu. Jenže ona tvrdila, že tam nikdo nebyl, a že si to apartmá dokonce nikdo nepronajal.“

„Takže jste se o to pohádali?“

„Trochu.“

„A vy jste ji udeřil.“

„Cože? Ne! Nikdy jsem žádnou ženu neudeřil. A muže taky ne! Neudělal jsem to. Nemůžete se...“

„Podívejte, Andre, já tu jen shromažďuju informace. Takže jste ji neudeřil ani jí jinak neublížil. Dotýkal jste se jí někde?“

La Cosse zaváhal a já věděl, že je problém.

„Povězte mi to, Andre.“

MICHAEL CONNELLY

„Totiž, chytil jsem ji. Nedívala se mi do očí, takže jsem byl přesvědčený, že lže. A tak jsem ji chytil pod krkem – ale jen jednou rukou. Ona se naštvála, já se taky naštvál a tím to skončilo. Odešel jsem.“

„Nic víc?“

„Ne, nic. Vlastně moment: když jsem byl na ulici a mířil ke svému autu, hodila po mně z balkonu popelník. Ale netrefila se.“

„Jak přesně jste to v tom bytě ukončil?“

„Prohlásil jsem, že zajedu do hotelu, zaklepu tomu chlapovi na dveře a vezmu si ty peníze od něj. A pak jsem odešel.“

„Který to byl pokoj a jak se ten člověk jmenoval?“

„Bylo to apartmá osm set třicet sedm. A jmenoval se Daniel Price.“

„Jel jste do toho hotelu?“

„Ne, nakonec jsem odjel domů. Usoudil jsem, že to nestojí za to.“

„Zřejmě vám to stálo za to, když jste ji chytil pod krkem.“

La Cosse pokýval nad tím rozporem hlavou, ale žádné vysvětlení mi nenabídl. Nechal jsem tohle téma plavat – prozatím.

„Dobrá, a co se stalo pak? Kdy přijela policie?“

„Objeví se včera kolem páté.“

„Ráno, nebo odpoledne?“

„Odpoledne.“

„Řekli vám, jak na vás přišli?“

„Věděli o její webové stránce. A tím se dostali ke mně. Řekli mi, že se mě chtějí zeptat na pár věcí, a já souhlasil.“

Mluvit dobrovolně s policajty je vždycky chyba.

„Vzpomínáte si na jejich jména?“

BOHOVÉ VINY

„Jeden se jmenoval detektiv Whitten a většinu času mluvil on. Jeho parťák se jmenoval Weeder. Nebo tak nějak.“

„Proč jste souhlasil, že s nimi budete mluvit?“

„Nevím, snad proto, že jsem neudělal nic špatného a chtěl jsem jim pomoci. Bláhově jsem si myslel, že se snaží zjistit, co se stalo chudince Giselle, a ne že za mnou přišli proto, že už si udělali představu, jak to bylo, a chtějí mě do své hypotézy zatáhnout.“

Vítej v mém světě, pomyslel jsem si.

„Věděl jste, že je mrtvá, než přijela policie?“

„Ne. Celý den jsem jí volal, psal jsem jí zprávy a nechával vzkazy. Mrzelo mě, jak se to večer předtím všechno zvrtilo. Jenže ona už se mi neozvala a já si myslel, že je na mě pořád naštvaná. A pak přijeli oni a oznámili mi, že je mrtvá.“

Když se někde najde mrtvá prostitutka, vedou první kroky vyšetřovatelů obvykle k pasákovi – byť by to byl digitální pasák, který neodpovídá klasickému obrazu sadistického rváče a nesrovnává ženy ve své stáji do latě pomocí výhrůžek a fyzického týrání.

„Nahrávali si ten rozhovor s vámi?“

„Nevím o tom.“

„Informovali vás o vašem ústavním právu mít vedle sebe advokáta?“

„Ano, ale to až později na stanici. Myslel jsem si, že žádného advokáta nepotřebuju. Neudělal jsem nic špatného. A tak jsem řekl fajn, promluvme si.“

„Podepsal jste nějaký dokument, v němž se zříkáte jakýchkoliv práv?“

„Ano, něco jsem podepsal – ale pořádně jsem to nečetl.“

Udržel jsem svou nelibost pod kontrolou. Většina lidí,

MICHAEL CONNELLY

kteří uvíznou v soukolí trestního práva, si nakonec nejvíc uškodí sama. Doslova se prokecají za mříže.

„Povězte mi, jak to probíhalo. Nejdřív jste s nimi mluvil u sebe doma a oni vás pak odvezli na oddělení Západ?“

„Ano, nejdřív jsme byli asi patnáct minut u mě a pak mě odvezli na stanici. Prohlásili, že chtějí, abych se podíval na fotky pár podezřelých, ale byla to lež. Nikdy mi žádné fotky neukázali. Posadili mě do malé vyšetřovny a vyptávali se mě dál. A pak mi řekli, že jsem zatčený.“

Věděl jsem, že pokud ho chtěla policie zatknout, musela mít fyzický důkaz nebo očitě svědectví spojující ho nějakým způsobem s vraždou. Kromě toho muselo něco, co jim řekl, odporovat zjištěným skutečnostem. Jakmile La Cosse zalhal – nebo si to alespoň policie myslela –, čekalo ho zatčení.

„Dobrá, a vy jste jim řekl, že jste oběť navštívil v neděli večer v bytě?“

„Ano, a taky jsem jim řekl, že když jsem odtamtud odcházel, byla ještě živá.“

„Řekl jste jim, že jste ji chytil pod krkem?“

„Ano.“

„Bylo to předtím, nebo potom, co vám přečetli práva a nechali vás podepsat ten dokument?“

„Ehm, už si nevzpomínám. Myslím, že předtím.“

„Nevadí. Zjistím si to. Mluvili o jakýchkoliv dalších důkazech, konfrontovali vás s čímkoliv dalším?“

„Ne.“

Znovu jsem se podíval na hodinky. Čas se rychle krátil. Rozhodl jsem se, že dotazování k případu ukončím. Že většinu informací stejně najdu ve spisu s nálezy, pokud tenhle případ vezmu. Kromě toho je vždycky dobré omezit množství

BOHOVÉ VINY

informací, které člověk získá přímo od klienta. S tím, co by mi řekl, bych pak nemohl nijak pohnout a mohlo by to ovlivnit moje další kroky v případě nebo i během procesu. Kdyby se mi například La Cosse svěřil, že Giselle opravdu zabil on, nemohl bych ho posadit na svědeckou lavici a nechat ho to popřít. On sám by to udělat mohl, ale já bych se tím dopustil navádění ke křivému svědectví.

„Dobrá, na tohle téma to prozatím stačí. Pokud váš případ vezmu, jak mi hodláte zaplatit?“

„Ve zlatě.“

„To už mi řekli, ale jak? Odkud se to zlato vezme?“

„Přechovávám ho na bezpečném místě. Veškeré jmění mám ve zlatě. Jestli ten případ vezmete, nechám vám ho ještě tentýž den doručit. Vaše manažerka mi řekla, že pro začátek potřebujete dvacet pět tisíc dolarů. K ohodnocení použijeme kurz newyorské komoditní burzy NYMEX a fyzicky vám to zlato pošlu. Neměl jsem tady možnost sledovat vývoj cen, ale odhaduju, že jedna librová cihlička by měla stačit.“

„Ale uvědomujete si, že ta částka pokryje jen moje počáteční náklady? Jestli se ten případ dostane k předběžnému slyšení a pak k procesu, budete toho zlata potřebovat víc. Sehnal byste i levnější advokáty, než jsem já, ale moc byste si tím nepolepšil.“

„Ano, to chápu. Za prokázání své nevinu budu muset zaplatit. Naštěstí mám to zlato.“

„No dobrá. Ať váš člověk doručí to zlato mé manažerce případů. Chci ho mít v ruce ještě předtím, než zítra poprvé předstoupíte před soud. Pak budu mít jistotu, že to myslíte vážně.“

Věděl jsem, že čas letí, ale přesto jsem se na La Cosse

MICHAEL CONNELLY

dlouze zadíval a pokusil jsem se v něm nějak vyznat. Jeho argumenty o nevině mi zněly věrohodně, ale nevěděl jsem, co ví policie. Znal jsem jen jeho verzi a měl jsem takové tušení, že jakmile se seznámím s důkazy, zjistím, že Andre není tak nevinný, jak o sobě tvrdí. Bývá to tak vždycky.

„Dobrá, a ještě poslední věc, Andre. Mé manažerce případů jste řekl, že mě vám doporučila samotná Giselle, je to tak?“

„Ano, tvrdila, že jste nejlepší advokát ve městě.“

„Jak to mohla vědět?“

La Cosse se zatvářil překvapeně, jako by celý náš dosavadní rozhovor vycházel ze samozřejmého předpokladu, že Giselle Dallingerovou znám.

„Řekla mi, že vás zná, poněvadž jste ji v několika případech zastupoval. Prý jste jí jednou vyjednal opravdu dobrou dohodu se státní zástupkyní.“

„A víte jistě, že mluvila o mně?“

„Ano, mluvila o vás. Prý jste pro ni odpálil homerun. Předzídala vám ‚Mickey Mantle‘.“

Zmínka o někdejším slavném baseballistovi mě zarazila. Kdysi jsem opravdu míval klientku – prostitutku –, která mi tak říkala. Jenže jsem ji už dlouho neviděl. Konkrétně od chvíle, kdy jsem jí dal dost peněz a posadil ji do letadla, aby někde začala znovu a nikdy se sem nevracela.

„Giselle Dallingerová nebylo její pravé jméno, vidíte?“

„To nevím. Já ji znal jen takhle.“

Někdo ostře zaklepal na ocelové dveře za mnou. Můj čas vypršel. Nějaký jiný advokát potřeboval naši kukaň na rozhovor s nějakým jiným klientem. Pohlédl jsem přes stůl na La Cosse. Už jsem nebyl na vázkách, zda se tento muž stane mým novým klientem.

Věděl jsem, že jeho případ určitě vezmu.

KAPITOLA 4

Earl mě odvezl ke kavárně Starbucks na Central Avenue a zastavil u obrubníku před vchodem. Já zůstal v autě a on zašel oběma koupit kávu. Otevřel jsem si na stolku notebook a připojil se k wi-fi síti kavárny. Chvíli mi trvalo, než jsem správně napsal webovou adresu www.giselle-pro-tebe.com a načetly se mi webové stránky ženy, z jejíž vraždy byl Andre La Cosse obviněný. Fotky byly vyretušované, její vlasy vypadaly jinak a také plastický chirurg na ní od chvíle, kdy jsem ji viděl naposledy, pořádně zapracoval, ale přesto nebylo pochyb o tom, že Giselle Dallingerová je moje bývalá klientka Gloria Daytonová.

Situace se tím výrazně měnila. Kromě otázky možného střetu zájmů při zastupování klienta obviněného z vraždy jiného klienta tu byla i otázka mých citů vůči Glorii Daytonové a náhlého pochopení, že mě tato žena využila způsobem, který se příliš nelíšil od metod, jimiž ji téměř celý život využívali jiní muži.

Gloria bývala mým projektem – klientkou, o kterou jsem

MICHAEL CONNELLY

pečoval daleko nad rámec obvyklého vztahu mezi advokátem a klientem. Nedokážu říct, proč to tak bylo; vím jen, že Gloria měla pošramocený úsměv, zatrpklý důvtip a jakousi pesimistickou vyrovnanost, která mě přitahovala. Během let jsem ji zastupoval nejméně v šesti případech. Všechny do jednoho souvisely s prostitucí, drogami, nabízením sexuálních služeb a podobně. Gloria vězela až po uši ve svém životním stylu, ale já měl vždy pocit, že si zaslouží, abych se jí pokusil pomoci odrazit se ode dna a vyběhnout z něj. Nebyl jsem žádný hrdina, ale dělal jsem pro ni, co jsem mohl. Dostal jsem ji do programů předprocesní intervence, do domů na půl cesty, do léčeben..., a když jednou projevila zájem o psaní, nechal jsem ji dokonce zapsat na Losangeleskou městskou univerzitu. Nic z toho jí dlouho nevydrželo. Pokaždé uplynul zhruba rok a zazvonil mi telefon – Gloria opět seděla ve vězení a potřebovala advokáta. Lorna už mě začala přesvědčovat, abych ji odmítl nebo předal některému kolegovi, protože ta ženská je ztracený případ. Jenže já nemohl. Byl jsem prostě rád, že Glorii Daytonovou – v té době vystupovala pod uměleckým jménem „Glory Days“ neboli „Slavné dny“ – znám. Měla pokřivený pohled na svět, kterému odpovídal její pokřivený úsměv. Byla to zdivočelá kočka, která se nenechala hladit od nikoho kromě mě.

To ovšem neznamená, že na našem vztahu bylo cokoliv romantického či sexuálního. Nebylo. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli by nás dva mohl někdo považovat za přátele. Na to jsme se nesetkávali dost často. Záleželo mi však na ní, a vědomí, že je mrtvá, mě proto bolelo. Posledních sedm let už jsem si myslel, že se jí podařilo zvednout se ze země a že jsem jí opravdu pomohl. Vzala si peníze, které jsem jí dal, a odletě-

BOHOVÉ VINY

la na Havaj – tvrdila, že tam žije jeden její dlouholetý klient, který se jí ujme a pomůže jí začít znovu. Jednou za čas jsem od ní dostal pohlednici a přišlo mi i pár vánočních blahopřání. Ve všech tvrdila, že se jí daří dobře a že je čistá. Vyvolávala tím ve mně pocit, že jsem dosáhl něčeho, čeho člověk v soudních síních a zákoutích práva dosahuje jen vzácně. Že jsem změnil běh lidského života.

Když se Earl vrátil s kávou, zaklapl jsem notebook a řekl mu, ať mě odveze domů. Nato jsem zavolał Lorně a uložil jí, ať nazítří na osmou ráno domluví schůzku celého týmu. Andre La Cosse měl předstoupit před obžalovací soud ve druhé várce, což znamenalo, že přijde na řadu někdy mezi desátou hodinou a polednem. Do té doby jsem se chtěl sejít se členy týmu a zahájit příslušné úkony. Řekl jsem Lorně, ať vytáhne i všechny naše spisy o Glorii Daytonové a přinese je sem.

„Proč chceš spisy o Glorii?“ zeptala se.

„Protože obětí je ona,“ odpověděl jsem.

„Proboha, víš to jistě? Cisco mi řekl jiné jméno.“

„Vím to jistě. Poldové to ještě nevědí, ale je to ona.“

„Tak to mě mrzí, Mickey. Vím, žes..., žes ji měl rád.“

„Jo, to měl. Zrovna nedávno jsem si na ni vzpomněl a napadlo mě, že zajedu na Havaj, až soudy přes Vánoce zavřou. Chystal jsem se jí zavolat, jakmile tam dorazím.“

Lorna neodpověděla. Výlet na Havaj mě napadl během přemýšlení, jak přežít svátky, aniž se uvidím s dcerou. Vzápětí jsem ho však zavrhl, protože jsem v skrytu duše doufal, že se na situaci něco změní. Že mi třeba o Vánocích někdo zavolá a pozve mě na večeři. Kdybych jel na Havaj, tuhle šanci bych promeškal.

MICHAEL CONNELLY

„Poslyš,“ řekl jsem, abych přerušil tok svých myšlenek.
„Máš tam někde Ciska?“

„Ne. Myslím, že se jel podívat, kde oběť – teda Gloria – bydlela, a pokusil se tam něco zjistit.“

„Dobře, zavolám mu sám. Ahoj zítra.“

„Počkej, Mickey. Chceš mít na té schůzce i Jennifer? Myslím, že má zítra pár jednání na okresním soudu.“

„Rozhodně ano. Jestli se jí to nehodí, ať za sebe zkusí sehnat někoho z póvlu.“

Jennifer jsem přijal před několika lety jako čerstvou absolventku Právnické fakulty Jihozápadní univerzity a v kanceláři dostala na starost obhajobu držitelů propadlých hypoték, kterážto část advokátní praxe v té době vzkvétala. V posledním roce se počet případů snížil, zatímco trestních věcí přibýlo, ale Jennifer měla stále spoustu práce. Hypotečnímu právu se věnoval okruh advokátů, kteří se vzájemně znali, každý měsíc si zašli společně na oběd nebo na večeři a vyměňovali si historky a strategie. Říkali si „póvl“, což byla zkomolená zkratka odvozená z názvu „Právníci na obranu vlastníků nemovitostí“. Jejich spolupráce spočívala mimo jiné v tom, že za sebe navzájem zaskakovali u soudu, pokud někomu něco vlezlo do termínu.

Věděl jsem, že Jennifer rozhodně nebude vadit, když ji na chvíli odvolám od hypoték a nechám ji pro změnu dělat trestní právo. Když jsem ji přijímal, ze všeho nejdřív mi řekla, že chce „dělat trest“. A poslední dobou mi v e-mailech i na našich pravidelných týdenních schůzkách opakovaně naznačovala, že přišel čas přijmout nového kolegu, který by se věnoval propadlým hypotékám, zatímco ona se hlouběji ponoří do trestního práva. Já však jejímu tlaku odolával, poněvadž

BOHOVÉ VINY

přijetí dalšího spolupracovníka by mě přiblížilo k hranici, kdy už bych potřeboval tradiční kancelář se zasedačkou, sekretářkou, kopírkou a všemi náležitostmi. A představa režijních nákladů spojených s provozováním kamenné firmy mě ani trochu nelákala. Líbilo se mi pracovat ze zadního sedadla lincolnu a dělat si věci po svém.

Jakmile jsem dotelefonoval s Lornou, stáhl jsem okénko a nechal si na tvář proudit vzduch. Byla to připomínka toho, co se mi na mém stylu práce líbí.

Zakrátko jsem však musel okno zase vytáhnout, abych mohl telefonovat s Ciskem. Zavolał jsem mu a on mi ohlásil, že je právě v domě, kde Giselle Dallingerová žila a zemřela, chodí tam od dveří ke dveřím a vyptává se na ni sousedů.

„Zjistils něco podstatného?“

„Spíš takové útržky. Oběť prý byla dost uzavřená. Neměla moc návštěv. Byznys zřejmě provozovala mimo byt.“

„A jak se návštěvník dostane do domu?“

„Dole mají bezpečnostní dveře. Když chtěla přijmout návštěvu, musela ji pustit dovnitř bzučákem.“

Tohle pro La Cosse nevypadalo dobře. Policie zřejmě předpokládala, že Dallingerová vraha znala a sama ho pustila do bytu.

„Zaznamenává se dění přede dveřmi?“ zeptal jsem se.

„Ne, bezpečnostní systém je bez záznamu,“ odvětil Cisco.

„Co kamery?“

„Nejsou tam.“

To mohla být pro La Cosse výhoda i nevýhoda.

„Dobře, až tam skončíš, něco tu pro tebe mám.“

„Můžu to tu přerušit a zas se sem vrátit. Správce budovy je ochotný.“

MICHAEL CONNELLY

„Dobrá. Zítřka v osm ráno máme firemní poradku. Ale chtěl bych, abys ještě předtím prověřil jedno jméno, jestli to stihneš. Gloria Daytonová. Datum narození získáš ze spisů, které má Lorna. Chci vědět, kde se ta žena posledních několik let zdržovala.“

„Jasně. Kdo to je?“

„Naše oběť, ale policie to ještě neví.“

„To ti řekl La Cosse?“

„Ne, zjistil jsem to sám. Je to moje bývalá klientka.“

„Hele, mohl bych to použít jako vyjednávací kartu. V márnici mi řekli, že zatím nepotvrdili totožnost oběti, protože tělo i byt byly ohořelé. Žádné použitelné otisky prstů se nedaly sejmout. Takže doufají, že budou mít v systému její DNA nebo že seženou zubaře.“

„Jo, dobře, můžeš to použít, jestli ti to něco přinese. Zrovna jsem se díval na fotky na webové stránce Giselle-pro-tebe. Je to Gloria Daytonová, jedna moje dávná klientka, o které jsem si myslel, že se zhruba před sedmi lety odstěhovala na Havaj. Andre mi řekl, že tady s ní přibližně dva roky spolupracoval. Chci o tom vědět víc.“

„Jasně. Proč tehdy před sedmi lety odjela?“

Před odpovědí jsem se na chvíli odmlčel a přemýšlel jsem o posledním případě, v němž jsem Glorii Daytonovou zastupoval.

„Měl jsem jeden lukrativní případ a ona v něm taky figurovala. Dal jsem jí pětadvacet tisíc, když mi slíbí, že nechá starého života a začne znovu. Taký v tom hrál roli jeden chlap. Práskla ho, aby si vyjednala lepší dohodu. A já to zprostředkoval. Takže to byla ideální doba, aby zmizela z města.“

„Může to mít souvislost s tou její vraždou?“

BOHOVÉ VINY

„Nevím. Je to už dávno a ten chlap dostal doživotí.“

Hector Arrande Moya. Dodnes jsem si pamatoval jeho jméno, otisk těch slov v ústech. Federálové po něm pátrali jako zběsilí a Gloria věděla, kde ho najdou.

„Zítřka na to pošlu Bullocksovou,“ dodal jsem a použil přitom přezdívku Jennifer Aronsonové. „Kdyby nic jiného, mohli bychom toho člověka využít pro naši náhradní hypotézu.“

„A můžeš vůbec ten případ vzít, když je obětí tvoje bývalá klientka? Není to střet zájmů nebo něco takového?“

„To se dá vyřešit. Tohle je právní systém, Cisco. Je tvárný.“

„Rozumím.“

„A ještě poslední věc. V neděli večer měla mít oběť v Beverly Wilshire klienta, jenže z toho sešlo. Ten chlap tam prý vůbec nebyl. Podívej se na to a zkus něco zjistit.“

„Máš číslo pokoje?“

„Jo, osm set třicet sedm. Klient se jmenoval Daniel Price. Tohle všechno mi řekl La Cosse. Gloria mu tvrdila, že si to apartmá ani nikdo neobjednal.“

„Jdu na to.“

Když jsem domluvil s Ciskem, odložil jsem telefon a díval se z okna tak dlouho, až jsme dorazili k mému domu na Fareholm Drive. Earl mi předal klíče a šel ke svému autu, které parkovalo u obrubníku. Připomněl jsem mu, že zítřka začínáme brzy, a vyšel jsem po schodech k hlavním dveřím.

Položil jsem si věci na stůl v jídelně a zamířil do kuchyně pro lahev piva. Když jsem zavřel ledničku, prohlédl jsem si všechny fotografie a pohlednice připevněné na dveře magnetkami. Hledal jsem tak dlouho, až jsem mezi nimi našel pohlednici zachycující kráter Diamond Head na havajském

MICHAEL CONNELLY

ostrově Oahu. Byl to poslední pohled, který mi Gloria Daytonová poslala. Vytáhl jsem ho zpod magnetky a přečetl si zadní stranu.

Šťastný nový rok, Mickey Mantle!

Doufám, že se máš dobře. Tady na sluníčku je všechno fajn. Každý den chodím na pláž. Ty jsi to jediné, co mi tu z L. A. schází. Přijď se za mnou někdy podívat.

Gloria

Přesunul jsem pohled z textu na poštovní razítko. Neslo datum 15. prosince 2011, což bylo téměř před rokem. Kromě toho však obsahovalo i slova, na která jsem se předtím neměl důvod dívat: „Van Nuys, Kalifornie“.

Důkaz, že Gloria dávno na Havaji není, mi tedy skoro rok visel na ledničce, a já si toho nevšiml. Nyní mi potvrdil jak její habadařuru, tak i mou bezděčnou roli v ní. Musel jsem si položit otázku, proč se Gloria vůbec obtěžovala něco mi posílat. Byl jsem jen její právník. Nebylo potřeba utvrzovat mě v omylu. Kdyby se mi vůbec neozvala, z ničeho bych ji nepodezíral a ani bych po ní nepátral. Připadalo mi to zvláštní, zbytečné a možná i trochu kruté. Zvlášť poslední věta o tom, že mám za ní přijet. Co kdybych se tam opravdu o Vánocích vypravil, abych utekl před fiaskem svého osobního života? Co by se stalo, kdybych tam přistál, a ona nikde?

Zamířil jsem k odpadkovému koši, šlápnutím pedálu jsem zvedl víko a hodil pohlednici dovnitř. Gloria Daytonová byla mrtvá. „Slavné dny“ skončily.

BOHOVÉ VINY

Pustil jsem si sprchu a dlouho jsem držel hlavu pod ostrým proudem. Mnoho mých klientů skončilo špatně. Patřilo to k mému povolání a ve všech předchozích případech jsem na jejich ztrátu pohlížel ryze profesní optikou. Klienti, kteří ke mně přicházeli opakovaně, byli mým denním chlebem, a vědomí, že jsem přišel o zákazníka, ve mně nikdy nezanechávalo dobrý pocit. U Glorie Daytonové to však bylo jiné. V jejím případě nešlo o byznys. Byla to osobní ztráta. Její smrt ve mně vyvolala řadu různých pocitů, od zklamání a prázdnoty až po rozrušení a vztek. Byl jsem na ni našťvaný nejen proto, že mi lhala, ale i proto, že se dál pohybovala ve světě, který ji nakonec zabil.

Než však v bojleru došla teplá voda a já vypnul sprchu, uvědomil jsem si, že můj vztek není na místě. Došlo mi, že Gloria musela mít pro své počínání nějaký důvod a že jím sledovala nějaký cíl. Možná mě od sebe nakonec neodstříhala, ale spíš mě před něčím chránila. Netušil jsem, co to je, ale mým nynějším úkolem bylo to zjistit.

Oblékl jsem se, prošel jsem prázdným domem a zastavil se u dveří dceřina pokoje. Hayley v něm celý rok nebydlela a její pokoj zůstal ode dne jejího odchodu prakticky beze změny. Když jsem se do něho díval, připadal jsem si jako rodič, který přišel o dítě a nechal jeho pokojíček zamrznout v čase. Jenže mě o dceru nepřipravila žádná tragédie. Odpudil jsem ji od sebe sám.

Zašel jsem si do kuchyně pro další pivo a zahájil jsem každodenní rituál v podobě rozhodování, jestli večer někam půjdu, nebo zůstanu doma. Vzhledem k tomu, že mě čekalo brzké vstávání, jsem zvolil druhou variantu a vytáhl jsem z ledničky dvě kartonové krabice, ve kterých jsem měl ješ-

MICHAEL CONNELLY

tě půl steaku se salátem Green Goddess. Tohle jídlo jsem si v neděli večer přinesl z restaurace Craig's na Melrose Avenue, kde jsem často u baru sám jedl. Překlopil jsem salát na talíř a steak jsem položil na pánev, abych si ho ohřál.

Když jsem otevřel odpadkový koš, abych krabice vyhodil, zahlédl jsem pohlednici od Glorie. Předchozí zloba se mi rozležela v hlavě, a tak jsem pohlednici zas vytáhl. Ještě jednou jsem si ji z obou stran prohlédl a znovu jsem přemýšlel, proč mi ji vlastně Gloria poslala. Chtěla, abych si všiml poštovního razítka a vypravil se ji hledat? Anebo pohled obsahoval stopu, která mi dosud unikala?

Odpovědi jsem zatím neznal, ale měl jsem v úmyslu se jich dopátrat. Odesl jsem pohlednici zpátky k ledničce, přichytil ji magnetkou a posunul ji do výšky očí, abych měl jistotu, že ji každý den uvidím.

KAPITOLA 5

Earl Briggs pro mě ve středu ráno přijel pozdě, takže jsem na firemní poradou naplánovanou na osm hodin dorazil jako poslední. Seděli jsme ve druhém patře jednoho loftu na Santa Monica Boulevard, nedaleko od nájezdové rampy na dálnici 101. Budova byla poloprázdná a my jsme do ní měli kdykoliv přístup, protože Jennifer zastupovala majitele nemovitosti ve sporu s hypoteční bankou bez nároku na honorář. Majitel budovu koupil a renovoval před šesti lety, kdy byly vysoké nájmy a nezávislých produkčních společností bylo ve městě zdánlivě víc než kamerových štábů schopných jejich projekty natočit. Zanedlouho však šla ekonomika do háje a investoři nezávislých filmů začali být vzácnější než volná parkovací místa před restauracemi Ivy. Mnoho firem to zabalilo a majitel budovy mohl mluvit o štěstí, že ji měl obsazenou alespoň z poloviny. Přesto šel nakonec ke dnu i on a obrátil se na advokátní kancelář Michael Haller a partneři – reagoval na naši e-mailovou inzerci, kterou zasíláme firmám, co se objeví na seznamech držitelů propadlých hypoték.

MICHAEL CONNELLY

Stejně jako většina hypoték poskytnutých před krachem byla i tato součástí balíku, který hypoteční banka ihned po čerpání úvěru sestavila a prodala dál. To nám poskytlo manévrovací prostor. Jennifer zpochybnila důvěryhodnost hypoteční banky a deset měsíců se jí dařilo celý proces zdržovat, zatímco se náš klient snažil obrátit situaci k lepšímu. Po loftech o rozloze dvě stě sedmdesát čtverečních metrů už však není ve východním Hollywoodu příliš velká poptávka. Majitel se proto ze dna nevyhrabal a šlo to s ním od desíti k pěti – nakonec pronajímal prostory na jeden měsíc rockovým kapelám, které potřebovaly někde zkoušet. Propadnutí nemovitosti se nedalo odvrátit. Bylo jen otázkou času, o kolik měsíců se ho Jennifer podaří pozdržet.

Pro firmu Haller a partneři na tom bylo dobré, že rockeři spali dlouho. Každý den byla budova přinejmenším do pozdního odpoledne v podstatě opuštěná a tichá. A tak jsme začali využívat pro naše týdenní porady loft. Jednalo se o velkou a prostornou podkrovní vestavbu s dřevěnými podlahami, stropem ve výšce pěti metrů, obnaženými cihlovými zdmi a železnými opěrnými sloupy. Jedna stěna byla celá prosklená a nabízel se z ní krásný výhled na město. Ze všeho nejlepší však byla zasedací místnost vytvořená v jiho-východním rohu – uzavřená kancelář, ve které stál dodnes dlouhý stůl s osmi židlemi. Právě tady jsme se scházeli a probírali spolu případy a právě tady jsme teď měli vymyslet strategii obhajoby Andreho La Cosse, digitálního pasáka obviněného z vraždy.

Zasedací místnost měla velké okno s výhledem na zbytek loftu. Když jsem krácel přes rozlehlý a prázdný prostor, viděl jsem, že všichni členové týmu už sedí u stolu a na něco se dí-

BOHOVÉ VINY

vají. Předpokládal jsem, že je to krabice s koláčky z pekárny Bob's, které Lorna obvykle na naše schůze nosila.

„Omlouvám se za zpoždění,“ začal jsem, když jsem vstoupil do zasedačky.

Cisco otočil své mohutné tělo od stolu a já viděl, že moji spolupracovníci se nedívají na koláčky. Na stole se leskla zlatá cihlička, jako když se slunce ráno přehoupne přes hory.

„Tohle mi jako libra nepřipadá,“ pronesl jsem.

„Je těžší,“ odpověděla Lorna. „Váží kilo.“

„Asi si myslí, že půjdem do procesu,“ poznamenala Jennifer.

Usmál jsem se a podíval se na příborník stojící u levé zdi. Lorna dnes postavila kávu a koláčky tam. Položil jsem si kufřík na jednací stůl a zamířil jsem ke kávě; k nastartování případu jsem teď dávku kofeinu potřeboval víc než zlato.

„Tak jak si všichni stojíte?“ zeptal jsem se zády ke kolegům.

Odpovědi mi byly samé dobré zprávy. Přinesl jsem si ke stolu kávu a koláček s polevou a posadil se. Bylo těžké dívat se na cokoli jiného než na zlatou cihlu.

„Kdo to přinesl?“ zeptal jsem se.

„Přijelo to obrněnou dodávkou,“ ohlásila Lorna. „Z místa s názvem Depozitář zlatého standardu. La Cosse zaslal převozní příkaz z vězení. Musela jsem ho trojmo podepsat. To zlato mi předal ozbrojený strážce.“

„A jakou má kilo zlata hodnotu?“

„Asi padesát čtyři táců,“ odvětil Cisco. „Před chvílí jsme si to vyhledali.“

Přikývl jsem. La Cosse mě víc než dvakrát přeplatil. Tohle se mi líbilo.

MICHAEL CONNELLY

„Lorno, víš, kde je v centru St. Vincent's Court?“

Moje manažerka zavrtěla hlavou.

„V klenotnické čtvrti. Kousek od Sedmé, nedaleko od Broadwaye. Je tam hromada velkoobchodníků se zlatem. Zajedete tam s Ciskem a vyměníte tu cihlu za peníze – tedy v případě, že je to skutečné zlato. Jakmile bude hotovost ležet na svěřenském účtu, napište mi textovku. Já pak vystavím La Cosseovi stvrzenku.“

Lorna se podívala na Ciska a přikývla. „Hned po schůzi vyrazíme.“

„Dobrá, fajn. Co dál? Přinesli jste ten spis Glorie Daytonové?“

„Spisy,“ opravila mě Lorna a zvedla z podlahy dvacetimetrovou hromádku.

Posunula je přes stůl ke mně, ale já je hbitým pohybem přesměroval k Jennifer.

„Ty jsou tvoje, Bullocksová.“

Jennifer se zamračila, ale poslušně natáhla ruku a spisy přijala. Tmavé vlasy dnes měla stažené do culíku a tvářila se nesmírně profesionálně. Věděl jsem, že i když vypadá zachmuřeně, ochotně přijme jakoukoliv účast na zastupování klienta obviněného z vraždy. A taky jsem věděl, že se u ní můžu spolehnout na špičkově odvedenou práci.

„A co mám v tomhle všem hledat?“ zeptala se.

„To ještě nevím. Ale chci, aby tyhle spisy viděl druhý pár očí. Aby ses seznámila se všemi případy i se samotnou Glorií Daytonovou. Chci se o ní dozvědět všechno, co se dá. Cisco zatím pracuje na jejím profilu od doby posledního případu.“

„Dobře.“

„Ale zároveň tě chci pověřit ještě něčím.“

BOHOVÉ VINY

Jennifer si před sebe posunula zápisník.

„Poslouchám.“

„Někde v posledním spisu najdeš poznámky mého tehdejšího vyšetřovatele Raula Levina. Týkají se jednoho drogového dealera a jeho působiště v jakémsi hotelu. Jmenuje se Hector Arrande Moya. Byl členem sinalojského kartelu a pásl po něm federálové. Chci, abys o něm vytáhla všechno, co se dá. Vzpomínám si, že dostal doživotí. Zjisti, kde je a co se s ním děje.“

Jennifer přikývla, ale pak prohlásila, že nechápe logiku tohoto úkolu.

„Proč se za tím drogovým dealerem honíme?“

„Gloria ho práskla, aby si vyjednala dohodu se státní zástupkyní. Ten chlap za to draze zaplatil a my možná budeme v určité fázi potřebovat alternativní teorii.“

„Jasně. Náhradní hypotézu.“

„Prostě zjisti, co se dá.“

„A ten Raul Levin je ještě k dispozici? Možná začnu rovnou u něj – zeptám se ho, co si o Hectorovi pamatuje.“

„Dobrý nápad, ale už k dispozici není. Je mrtvý.“

Viděl jsem, jak Jennifer letmo pohlédla na Lornu a ta ji očima varovala, ať se v téhle věci neštourá.

„Je to dlouhá historie a jednou ji spolu proberem,“ dodal jsem.

Nastalo tísnivé ticho.

„Dobře, tak teda zkusím něco zjistit sama,“ prohlásila Jennifer.

Upřel jsem pozornost na vyšetřovatele.

„Cisco, co pro nás máš ty?“

„Zatím pár věcí. Tak za prvé jsi mě žádal, abych proklepl

MICHAEL CONNELLY

Glorii od chvíle, kdys ji naposledy zastupoval. Prošel jsem všechny obvyklé kanály, digitální i lidské, a zjistil jsem, že od vašeho posledního případu se po Glorii v podstatě slehla země. Říkals, že se přestěhovala na Havaj, ale jestli to udělala, tak si na žádném z tamních ostrovů nevyřídila řidičák, neplatila tam vodné ani elektřinu, neobjednala si kabelovou televizi ani si nekoupila pozemek.“

„Tvrдила mi, že tam bude žít s přítelem,“ poznamenal jsem. „S někým, kdo se o ni postará.“

Cisco pokrčil rameny.

„Možné to je, ale většina lidí zanechá aspoň stín nějaké stopy. Zatímco v jejím případě jsem vůbec nic nenašel. Pravděpodobnější podle mě je, že tam začala úplně znovu. Nové jméno, nová totožnost a tak.“

„Giselle Dallingerová.“

„I to je možné, ale taky to mohlo přijít až později. Lidi, kteří si změni totožnost, si ji pak obvykle měni znovu. Je to takový cyklus. Kdykoliv začnou mít pocit, že jim je někdo v patách nebo že přišel čas na změnu, absolvují stejný proces ještě jednou.“

„To jo, ale ona nebyla v programu ochrany svědků. Prostě chtěla začít s čistým štítem. Tohle mi přijde trochu extrémní.“

Jennifer se vložila do naší výměny názorů.

„Já nevím, ale kdybych měla u svého jména tolik záznamů a chtěla někde začít znovu, tak bych se toho jména zbavila. Dneska se všechno digitalizuje a spousta informací je veřejných. A ona si nejspíš ze všeho nejmíň přála, aby se někdo na Havaji vrtal v těchhle věcech.“

Poklepala na hromádku spisů před sebou. Na jejích slovech rozhodně něco bylo.

BOHOVÉ VINY

„Dobrá,“ řekl jsem, „a co Giselle Dallingerová? Ta se objevila kdy?“

„Nejsem si úplně jistý,“ odpověděl Cisco. „Její stávající řidičák vydali v Nevadě před dvěma lety. A ona si ho nezměnila, když se přestěhovala sem. Před šestnácti měsíci si pronajala byt na Franklin Avenue a jako záruku poskytla potvrzení, že předtím čtyři roky v Las Vegas řádně platila nájem. Ještě jsem neměl čas zaměřit se na její tamní pobyt, ale brzy se k tomu dostanu.“

Vytáhl jsem z kufríku zápisník a načmáral do něj několik otázek, které jsem potřeboval položit Andremu La Cosseovi, až spolu budeme příště mluvit.

„Dobře, co dál?“ zeptal jsem se. „Dostal ses včera do Beverly Wilshire?“

„Dostal. Ale než to nakousneme, promluvme si ještě o tom bytě na Franklin Avenue.“

Přikývl jsem. Tohle byla Ciskova zpráva. Ať si sám vybere, jakou formou mi ji podá.

„Začneme u toho požáru. První hlášení přišlo v pondělí v nula padesát jedna, když se na chodbě před bytem spustily detektory kouře, nájemníci vyšli na chodbu a viděli, že se z bytu oběti valí dým. Požár zachvátil celý obývací – kde leželo tělo – a silně poškodil i kuchyni a dva další pokoje. Detektory kouře umístěné přímo v bytě se očividně neaktivovaly a důvod se právě vyšetřuje.“

„A co hasicí systém?“

„Žádné postřikovače tam nejsou. Je to stará budova, na kterou se nové předpisy nevztahují. Ovšem podle toho, co jsem zjistil na hasičské záchraně, probíhají dvě vyšetřování tohoto úmrtí.“

MICHAEL CONNELLY

„Dvě?“ podivil jsem se.

Zdálo se mi, že bych toho mohl nějak využít.

„Přesně tak. Policie i vyšetřovatelé požárů to nejdřív označili za nehodu, kdy oběť usnula na gauči se zapálenou cigaretou. Urychlovačem hoření byla její polyuretanová halenka. Názor změnili ve chvíli, kdy ji předběžně ohledal soudní patolog. Zabalili její ostatky do pytle, označili je a odvezli do ústavu soudního lékařství.“

Cisco se zadíval do poznámek načmáraných v kapesním bloku, který v jeho mohutné levé pravečce vypadal malý.

„Předběžné ohledání těla provedla zástupkyně soudního patologa Celeste Frazierová, která zjistila, že oběť má na dvou místech zlomenou jazyčku. Tím se situace velmi rychle změnila.“

Pohlédl jsem na Lornu a poznal jsem, že neví, co je jazyčka.

„To je taková malá kost ve tvaru koňské podkovy, která chrání průdušnici.“

Dotkl jsem se krku, abych to názorně ukázal.

„Její zlomenina naznačuje útok hrubou silou na přední část krku. Pachatel ji udusil, uškrtil.“

Lorna děkovně kývla a já vyzval Ciska, ať pokračuje.

„Takže se tam vrátili se specialisty na žhářství a násilné trestné činy a momentálně probíhá plnokrevné vyšetřování vraždy. Obcházelí okolní byty a se spoustou lidí, se kterými mluvili, jsem včera mluvil i já. Několik jich slyšelo v jejím bytě v neděli kolem jedenácté večer hádku. Zvýšené hlasy. Muž a žena se dohadovali o peníze.“

Vyšetřovatel se znovu zadíval do poznámek, aby přečetl jméno.

„Jistá paní Annabeth Stephensová bydlí přímo přes chod-

BOHOVÉ VINY

bu a viděla kukátkem, jak po hádce odchází z Gloriina bytu nějaký muž. Prohlásila, že to mohlo být mezi půl dvanáctou a půlnocí, protože zprávy už skončily a o půlnoci šla spát. A když jí pak policie ukázala šest fotografií, identifikovala mezi nimi Andreho La Cosse.“

„Tohle ti řekla?“

„Jo.“

„Věděla, že pracuješ pro člověka, kterého identifikovala?“

„Řekl jsem jí, že vyšetřuju tu smrt v protějším bytě, a ona ochotně začala mluvit. Dál už jsem se nepředstavoval, protože se mě na nic dalšího neptala.“

Pokýval jsem hlavou. Získání výpovědi od klíčové potenciální svědkyně obžaloby v tak brzké fázi vyšetřování byl od Ciska mistrovský výkon.

„Kolik je paní Stephensové let?“

„Kolem pětadesáti. Myslím, že u toho kukátka tráví hodně času. V každém domě se najde podobná drbna.“

Jennifer se opět vložila do hovoru.

„Jestli tvrdí, že La Cosse odešel před půlnocí, jak si policie vysvětluje, že se detektor kouře na chodbě aktivoval až o padesát minut později?“

Cisco znovu pokrčil rameny.

„Pro tohle může existovat několik vysvětlení. Za prvé že nějakou dobu trvalo, než kouř pronikl škvírou pode dveřmi na chodbu. V samotném bytě už přitom mohlo celou dobu hořet. Anebo za druhé že pachatel založil ten požár s určitým zpožděním nebo s pomocí mechanismu, který mu poskytl časovou rezervu, aby mohl vyjít bezpečně ven. Třetí možností je kombinace první a druhé.“

Cisco sáhl do kapsy a vytáhl z ní krabičku cigaret a sirky.

MICHAEL CONNELLY

Vyklepal z krabičky jednu cigaretu a vložil ji do knížečky se sirkami přeložené napůl.

„Nejstarší a nejotřepanější trik,“ prohlásil. „Zapálíš cigaretu a ta pomalu prohoří až k sirkám. Sírky se vznítí a zapálí urychlovač hoření. A ty máš náskok tři až deset minut – podle toho, jakou cigaretu použiješ.“

Přikývl jsem, ale spíš sám pro sebe. Začínal jsem si dělat obrázek o podstatě obvinění vůči mému klientovi a v duchu už jsem spřádal strategie a konkrétní kroky. Cisco pokračoval.

„Věděli jste, že ve většině amerických států musí všechny značky cigaret do tří minut samy zhasnout, jakmile z nich nikdo nepotahuje, jinak nedostanou povolení k prodeji? Proto většina žhářů používá zahraniční cigarety.“

„No to je skvělé,“ řekl jsem. „Ale můžeme se vrátit k případu? Co dalšího jsi v tom domě zjistil?“

„Zatím je to víceméně všechno,“ odpověděl Cisco. „Ale ještě se tam vrátím. Spousta lidí nebyla doma, když jsem u nich klepal na dveře.“

„Protože se nejdřív podívali kukátkem, a když tě viděli, tak dostali strach.“

Myslel jsem to žertem, ale moje poznámka nebyla nepodstatná. Cisco jezdil na harleyi a taky se podle toho oblékal. Jeho obvyklý úbor se skládal z černých džínů, vysokých bot, upnutého černého trička a kožené vesty. Když se k tomu přidala jeho impozantní postava a pronikavý pohled jeho tmavých očí, nebylo divu, že někteří lidé raději neotevřeli. Vlastně mě spíš překvapilo, že s ním nějaká svědkyně vůbec spolupracovala. Udivilo mě to tak, že jsem se musel ujistit, jestli její spolupráce byla zcela dobrovolná. Nic jsem

BOHOVÉ VINY

si v životě nepřál míň, než aby mě na svědecké lavici podrazil vlastní svědek. Osobně jsem si všechny prověřoval.

„Možná bys měl přemýšlet, jestli si přece jen tu a tam nevízít kravatu,“ dodal jsem. „Kdybys chtěl, mám celou sbírku připínacích.“

„Díky, nezám,“ odvětil Cisco suše. „Můžeme už přejít k tomu hotelu, nebo se do mě chceš střefovát dál?“

„Klídek, hranáči, jen si tě trochu dobírám. Pověz nám o tom hotelu. Víím, žes měl pernou noc.“

„Jo, dělal jsem pozdě do noci. Každopádně se v tom hotelu naše vyhlídky zlepšily.“

Otevřel notebook a během řeči vyfukal jakýsi povel. Jeho velké prsty jako by klávesnici za něco trestaly.

„Dokázal jsem si získat spolupráci ostrahy hotelu Beverly Wilshire, a to prosím i bez kravaty. Oni...“

„Dobrá, dobrá,“ řekl jsem. „O vázankách už se nebavme.“

„Fajn.“

„Tak pokračuj. Co ti tam řekli?“

KAPITOLA 6

Cisco prohlásil, že důležité není, co mu v hotelu řekli. Důležité bylo, co mu tam ukázali.

„Většina veřejných prostor v hotelu je čtyřicet hodin denně sledovaná kamerami,“ řekl. „Takže mají na záznamu skoro celou návštěvu naší oběti v neděli večer. Kopie mi poskytl za poplatek, který firmě naučtuju.“

„To není problém,“ řekl jsem.

Cisco otočil notebook na stole tak, abychom na displej viděli i my ostatní.

„Použil jsem základní program pro střih videa a zkombinoval záběry z různých kamer tak, aby vznikl jediný spojený záznam v reálném čase. Takže teď můžeme sledovat oběť po celou dobu, co se pohybovala v hotelu.“

„Tak už to přehraj, Scorsese.“

Cisco stiskl tlačítko přehrávání a my se začali dívat. Záznam byl černobílý a bez zvuku. Zrnit, ale ne tak, aby byly obličeje rozmazané či neidentifikovatelné. Začínal záběrem shora na hotelový vestibul. Časová značka v rohu ukazovala

BOHOVÉ VINY

21.44. Ačkoliv se v hotelu navzdory pozdní hodině ubytovávalo několik hostů a další lidé proudili sem a tam, Gloria alias Giselle se mezi nimi dala snadno rozeznat. Měla na sobě černé šaty sahající po kolena, nic příliš odvážného, a když kráčela vestibulem k výklenku s výtahy, vypadala naprosto uvolněně a nenuceně. V ruce nesla nákupní tašku s logem obchodního domu Saks, jež dotvářela její image člověka, který sem patří.

„Je to ona?“ zeptala se Jennifer a ukázala na ženu sedící na kruhovém divanu a odhalující velkou část stehien.

„To je příliš okaté,“ odpověděl jsem. „Tahle je to.“

Ukázal jsem na pravou část obrazovky a dál sledoval Glorii. Ta se právě usmála na strážce stojícího u vstupu k výtahům a bez váhání kolem něj prošla.

Brzy se záběr změnil a my jsme sledovali záznam z kamery umístěné pod stropem výklenku s výtahy. Gloria si během čekání kontrolovala v telefonu e-mail. Po chvíli přijel výtah a ona nastoupila do kabiny.

Další kamera ji zabírala uvnitř výtahu. Gloria stiskla tlačítko číslo osm. Výtah se rozjel a ona během jízdy zvedla nákupní tašku a nakoukla do ní. Kamera byla umístěná tak, že jsme na záběru neviděli obsah.

Jakmile Gloria vyjela na osmé podlaží, vystoupila z kabiny a obrazovka potemněla.

„A dál už jsme nahráný,“ pronesl Cisco. „Na chodbách s pokoji už kamery nejsou.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

„Prý kvůli soukromí. Kdyby nahrávali, kdo vchází do kterého pokoje, přineslo by jim to jenom komplikace s rozvodovými řízeními, soudními obsílkami a podobně, což jim nestojí za to.“

MICHAEL CONNELLY

Přikývl jsem. Tohle vysvětlení mi připadalo věrohodné.

Po chvíli se objevil další záběr, který zachycoval Glorii, jak jede výtahem dolů. Podle časové značky uplynulo mezi oběma posledními záběry pět minut, což znamenalo, že Gloria zřejmě zaklepala na dveře pokoje číslo 837 a docela dlouho před nimi čekala.

„Je někde na osmém podlaží hotelový telefon?“ zeptal jsem se. „Strávila Gloria celou tu dobu klepáním na dveře, anebo zavolala dolů do recepce a zeptala se na ten pokoj?“

„Telefon tam nemají,“ odpověděl Cisco. „Ale koukej.“

Jakmile sjel výtah do přízemí, vystoupila Gloria z kabiny a zamířila k telefonu stojícímu na stolku u zdi. Vytočila číslo a po chvíli začala s někým mluvit.

„Teď žádá, aby ji přepojili do toho pokoje,“ okomentoval dění Cisco. „A spojovatelka jí odpovídá, že žádný Daniel Price v hotelu nebydlí a pokoj osm set třicet sedm je prázdný.“

Gloria zavěsila a já jsem podle řeči jejího těla poznal, že je našťavaná a rozčarovaná. Její cesta byla zbytečná. Vyrasila tedy přes vestibul zpátky, přičemž kráčela rychleji, než když do hotelu přišla.

„A teď sledujte,“ upozornil nás Cisco.

Jakmile byla Gloria uprostřed vestibulu, objevil se v záběru asi deset metrů za ní muž. Na hlavě měl klobouk, kráčel se sklopenou hlavou a díval se na displej svého telefonu. Zdálo se, že i on míří k hlavnímu vchodu, a nebylo na něm nic podezřelého – kromě toho, že ukrýval obličej pod kloboukem a klopil ho dolů.

Gloria náhle změnila směr a vyrazila k recepčnímu pultu. Muž za ní hned také změnil směr; trochu neohrabaně se otočil, zamířil ke kruhovému divanu a posadil se.

BOHOVÉ VINY

„On ji sleduje?“ zeptala se Lorna.

„Počkej si,“ odpověděl Cisco.

Gloria na záběru přistoupila k pultu, počkala, až recepční obslouží hosta před ní, a pak se ho na něco zeptala. Recepční vyfukal cosi na klávesnici, podíval se na obrazovku a zavrátil hlavou. Očividně Glorii sděloval, že žádný Daniel Price není v hotelu ubytovaný. Muž v klobouku celou dobu seděl se sklopenou hlavou na divanu a ukrýval tvář pod krepkou. Díval se na telefon, ale vůbec nic s ním nedělal.

„Vždyť tam ani nic nepíše,“ podivila se Jennifer. „Jen kouká na displej.“

„On se dívá na Glorii,“ vysvětlil jsem. „Ne na telefon.“

Kvůli klobouku se to nedalo s jistotou poznat, ale zdálo se zjevné, že Glorii někdo sledoval. Když na recepci domluvila, otočila se a znovu zamířila k hlavnímu vchodu do vestibulu. Cestou vytáhla z kabelky mobilní telefon a rychlou předvolbou vytočila číslo. Než došla ke dveřím, stihla ještě něco říct do telefonu a ten pak hodila zpátky do kabelky. A pak už vyšla z hotelu ven.

Ještě předtím však muž v klobouku vstal a vyrazil přes vestibul za ní. Jakmile Gloria prošla dveřmi, přidál do kroku, což stejně jako jeho chování během Gloriiiny improvizované odbočky na recepci signalizovalo, že ji sleduje.

Jakmile vyšel z vestibulu i on, naskočil na záznamu záběr z kamery umístěné venku u obrubníku, kam ke Glorii připlul z hotelového parkoviště černý Lincoln Town Car, v jakém jezdím i já. Gloria otevřela zadní dveře, hodila dovnitř nákupní tašku Saks a nastoupila do vozu. Pak auto odjelo mimo záběr. Muž v klobouku přešel přes nájezdové pruhy a taky zmizel ze záběru, přičemž ani jednou nezvedl hlavu tak vysoko, aby mu byl vidět alespoň nos.